NEUVOSTOLIITTO

N:o 12

1957

NUMEROSSA:

- ATOMI JA KOSMOS
- JÄTTILÄISHELIKOPTERI
- PIIKKILANGAN TAKANA

Talvi on tullut.
Valok. N. Horunzhi.

KANSILEHDESSÄ: Byrakanin astrofysikaalisen havaintoaseman kojeistoa, jolla otetaan vastaan maailmankaikkeudesta saapuvia signaaleja. (Ks. ”Atomi ja kosmos” sivuilla 12—15.)
Valok. J. Hallp.

NEUVOSTOLIITTO

KERRAN KUUSSA ILMESTYVÄ KUVALEHTI

N:o 12

VENÄJÄN, SUOMEN, KIINAN, KOREAN, HINDIN, URDUN, ARABIAN, SERBOKROAATIN, ENGLANNIN, RANSKAN, SAKSAN, ESPANJAN JA JAPANIN KIELELLÄ

1957

Marraskuun 6 pnä pidettiin Moskovassa neuvostovaltion 40-vuotispäivälle omistettu Neuvostoliiton korkeimman neuvoston juhlaistunto. Neuvostoliiton kommunistisen puolueen keskuskomitean ensimmäinen sihteeri N. S. Hrushtshev esitti istunnossa laajan selostuksen Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen 40-vuotispäivän merkityksestä. Korkein neuvosto hyväksyi Neuvostoliiton kansoille osoitetun julistuksen sekä kaikkien maiden työtätekeville, poliittisen ja julkisen toiminnan samoin kuin tieteen ja kulttuurielämän edustajille, parlamenteille ja hallituksille osoitetun vetoomuksen. Neuvostokansalle esittivät istunnossa tervehdyksiä ja onnitteluja sosialististen maiden hallitusvaltuuskuntien johtajat: Mao Tse-tung (Kiina), W. Gomulka (Puola), A. Novotný (Tshekkoslovakia), W. Ulbricht (Saksan demokraattinen tasavalta), Stoica Chivu (Romania), T. Zhivkov (Bulgaria), E. Kardelj (Jugoslavia), J. Kadar (Unkari), Ho Chi Minh (Vietnam), Kim Ir Sen (Korean kansandemokraattinen tasavalta), E. Hodja (Albania) ja D. Damba (Mongolia).

Alla kuva Neuvostoliiton korkeimman neuvoston juhlaistunnosta.

Valok. A. Garanin.

Havainnoitsijan huomioita

KAIKKI ME YHDESSÄ juhlimme marraskuun 7 pnä 1957 Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen 40-vuotispäivää. Tuo lyhyt sana "me" sai tuona päivänä erikoisen laajan ajatussisällön. Juhlakulkueemme olennoivat tunnelmaa, joka vallitsi kaikissa kaupungeissa ja kylissä — Pohjoisen jäämeren ääriltä eteläisen Turkmenian etäisimpiin vuoristokyliin asti. Me, sosialististen maiden asukkaat, lähes miljardipäinen samojen ajatusten innoittama ystäväjoukko, iloitsimme yhdessä niistä voitoista, joita olemme saavuttaneet yhteisellä elämäntiellämme, Venäjän työkansan 40 vuotta sitten aloittamalla. Myös Delhin, Jakartan ja Damaskoksen asukkaat kokoontuivat juhlimaan käänteentekevää historiallista merkkipäivää, joka oli lähentänyt myös heidän oman itsenäistymisensä päivää. Rooma, New York, Tokio... Wien, Helsinki, Lontoo... Buenos Aires, Meksiko, Ateena... Kaikkialla oli kokouksia ja juhlia, kaikkialta kajahteli onnitteluja ja myötätunnonosoituksia neuvostokansalle, Moskovalle, sen asukkaille — voittoaan juhlivan sosialismin juhla oli todellakin kansainvälinen.

Tuona päivänä pidettiin Moskovassa sotilasparaati. Punaisen torin halki porhalsi taisteluvaunuja, kaukotykistöä, rakettiammusten lähetyslaitteita, tavallisia ja jättiläismäisiä kauko-ohjuksia... Tyrmistyttävän mahtavaa välineistöä! Nähden siinä rauhan takeen, huolettoman huomispäivän turvan, kansa tervehti sitä. "Neuvostoyhteiskuntaa olennoi rauhanrakkaus silloinkin kun se esittelee sotilaallista voimaansa", kirjoitti tämän johdosta eräs italialainen lehti.

Paraatia seuranneen juhlakulkueen loputtomissa kolonnissa torin halki virtasi tavallista kansaa, iloisia, elämänhaluisia ihmisiä, jotka luovat atomivoimalaitoksia ja suurenmoisia synkrofasotroneja, valtavia vesirakennelmia ja atomikäyttöisiä jäänsärkijöitä, elektronikojeita ja suihkukoneita, tekokuita ja mannertenvälisiä kauko-ohjuksia, — ihmisiä, jotka paljastavat Antarktiksen salaisuuksia ja suorittavat sellaisia urotöitä kuin 36 miljoonan hehtaarin laajuisen alueen raivaaminen viljelykselle 3—4 vuodessa!

KULJETTU JA KULJETTAVA TAIVAL Lokakuun vuosipäivän aattona kolhoosilaiset ja kaupunkilaiset maan kaikilla puolilla virittivät vastaanottimensa Moskovan yleisradion aalloille. Radioitiin Neuvostoliiton korkeimman neuvoston juhlaistuntoa. Urheilupalatsin avarassa salissa oli kansanedustajain ja kotimaisten kutsuvieraiden lisäksi läsnä kaikkien sosialististen maiden puolue- ja hallitusvaltuuskunnat, kommunistisen ja työväenpuolueiden sekä muiden kansallisten ja kansainvälisten järjestöjen edustajia. Juhlille oli saapunut vieraita yli kuudestakymmenestä maasta.

N. S. Hrushtshev selosti puheessaan neuvostomaan tärkeimpiä saavutuksia, kommunistisen rakennustyön näköaloja ja tehtäviä, Lokakuun vallankumouksen kansainvälistä merkitystä ja sosialismin voimien kasvua maailman mitassa. Kuulijakunnan silmien eteen nousi kuvia kuljetulta taipaleelta.

...Kivulla synnytti nälkäinen ja alaston maa neljäkymmentä vuotta sitten tulevaisuutensa. Venäjän raadeltua ruumista peittäneiden rääsyjen takaa tämän tulevaisuuden saattoivat nähdä vain kaikkein tarkkanäköisimmät, sellaiset kuin Lenin ja hänen perustamansa puolue, joka oli eroittamattomassa yhteydessä kansaan, karaistunut luokkataistelujen tulessa ja aseistettu tieteellisen kommunismin kumoamattomalla teorialla. Ja puolue johdatti kansan kohti suurta päämäärää. Sodan ja rappion johdosta taloudellisen romahduksen partaalle joutuneen, puoleksi lukutaidottoman vanhan agraarisen Venäjän raunioille me ryhdyimme rakentamaan maailman ensimmäistä työläisten ja talonpoikain valtiota. Mutta meitä häirittiin alinomaa. Meitä häirittiin interventiolla ja taloudellisella saarrolla, provokaatioilla ja suoranaisilla hyökkäyksillä, meitä on häiritty ja häiritään nytkin kylmällä sodalla, välttämättömyydellä sijoittaa voimia ja varoja maanpuolustuksen lujittamiseen. Siitä huolimatta me olemme rakentaneet sosialismin, kasvattaneet uuden ihmisen — joka aktiivisesti ja tietoisesti luo historiaa — muuttaneet valtakuntamme mahtavan teollisuuden ja kollektiivisen suurmaatalouden maaksi, kouluttaneet valtavan määrän eri

Juhlallisuudet Moskovan Punaisella torilla neuvostovaltion 40-vuotispäivänä. Mausoleumin korokkeella Neuvostoliiton hallituksen ja kommunistisen puolueen johtajia ja ulkomaisten valtuuskuntien edustajia: Anton Jugov, Palmiro Togliatti, J. A. Furtseva, Sung Tsing-ling, Janos Kadar, Antonin Novotný, I. H. Bagramjan, Stoica Chivu, Todor Zhivkov, Jacques Duclos, Ho Chi Minh, I. S. Konev, Otto Grotewohl, Walter Ulbricht, K. J. Voroshilov, R. J. Malinovski, Mao Tse-tung, N. S. Hrushtshev, N. A. Bulganin, A. I. Mikojan, M. A. Suslov, Kim Ir Sen, Viliam Široký, Enver Hodja, N. I. Beljajev, L. I. Brezhnev, Jozef Cyrankiewicz, Wladyslaw Gomulka, Alexander Zawadzki, A. N. Kosygin, N. M. Shvernik, A. B. Aristov, S. M. Budjonnyi, Dashijn Damba, M. G. Pervuhin, Mehmet Shehu, Edvard Kardelj, Alexandar Ranković ja Y. Tsedenbal.

Juhlakulkue.

alojen asiantuntijoita ja vieneet tiedettä ja tekniikkaa eteenpäin jättiläisaskelin.

Meillä ei ole varaa tuhlata aikaa. Kapitalististen maiden kulkema taloudellinen kehitystaival on meidän taitettava monta kertaa nopeammin. Ja me sen teemme. Välimatka on jo lyhentynyt paljon, lyhenee yhä enemmän ja on toisin paikoin jo häipymässä olemattomiin. Tieteen alalla olemme ottaneet sellaisen harppauksen, että tunnus "saavutettava" on vaihtanut omistajaa, siirtyen USA:n sanavarastoon.

Teollisuustuotannon kohottamiseksi suunnilleen 30-kertaisesti Yhdysvallat, Englanti ja Saksa tarvitsivat 80—150 vuotta. Neuvostoliiton teollisuustuotanto on 40 vuodessa kasvanut 33-kertaiseksi, tuotantovälineiden osalta jopa 74-kertaisesti. Eikä tätä voida laskea läheskään 40 vuoden tulokseksi! Miltei 20 vuotta on meidän täytynyt käyttää puolustussotiin ja niiden jälkeiseen taloudelliseen kunnostustyöhön. Siitä huolimatta Neuvostoliitto on tuotannon laajuudessa jättänyt Euroopan suurimmatkin kapitalistiset maat kauas jälkeensä. Lähimpien kymmenen—viidentoista vuoden aikana me lisäämme ratkaisevien teollisuusalojen tuotannon kaksin—kolminkertaiseksi nykyisestään, kohotamme jyrkästi maataloutta ja luomme suunnattomia aineellisia arvoja.

"Nyt, kun Neuvostoliitto... on saavuttanut niin huomattavia tuloksia kansantalouden, tieteen, tekniikan ja kulttuurin kohottamisessa ja rakentanut sosialismin", lausui N. S. Hrushtshev Neuvostoliiton korkeimman neuvoston juhlaistunnossa, "me voimme täydellä syyllä sanoa, että kommunismi ei ole enää mikään kaukaisen tulevaisuuden asia, vaan että sen ylevä valoisa rakennus on yhä selvemmin piirtymässä kansojen silmien eteen, se kasvaa ja saa yhä täydellisemmät muodot..."

"Muuttakaamme aikakautemme suuri aate — kommunismi — todellisuudeksi!" sanotaan korkeimman neuvoston julistuksessa Neuvostoliiton kansoille. Ja eteemme piirtyy konkreettisena tehtävä — nousta yhteiskunnallisen kehityksen korkeimmalle asteelle, "jossa tuotantovoimat, tiede ja tekniikka saavuttavat sellaisen tason ja yhteiskunnan omistamat rikkaudet sellaisen runsauden, että voidaan toteuttaa periaate: jokaiselta kykyjensä mukaan ja jokaiselle tarpeittensa mukaan".

Yhteisen työmme tulokset sanelevat sen ajan, jossa me täytämme tämän historiallisen tehtävän. Siitä johtuukin, että vastaukseksi korkeimman neuvoston kehoitukseen — "Tulkoon neuvostovaltion alkavasta viidennestä vuosikymmenestä rakkaan sosialistisen synnyinmaamme vielä suuremman kukoistuksen kausi" — ihmiset ovat käyneet työhön käsiksi entistä suuremmalla tarmolla.

Rakettiammuksia sotilasparaatissa.

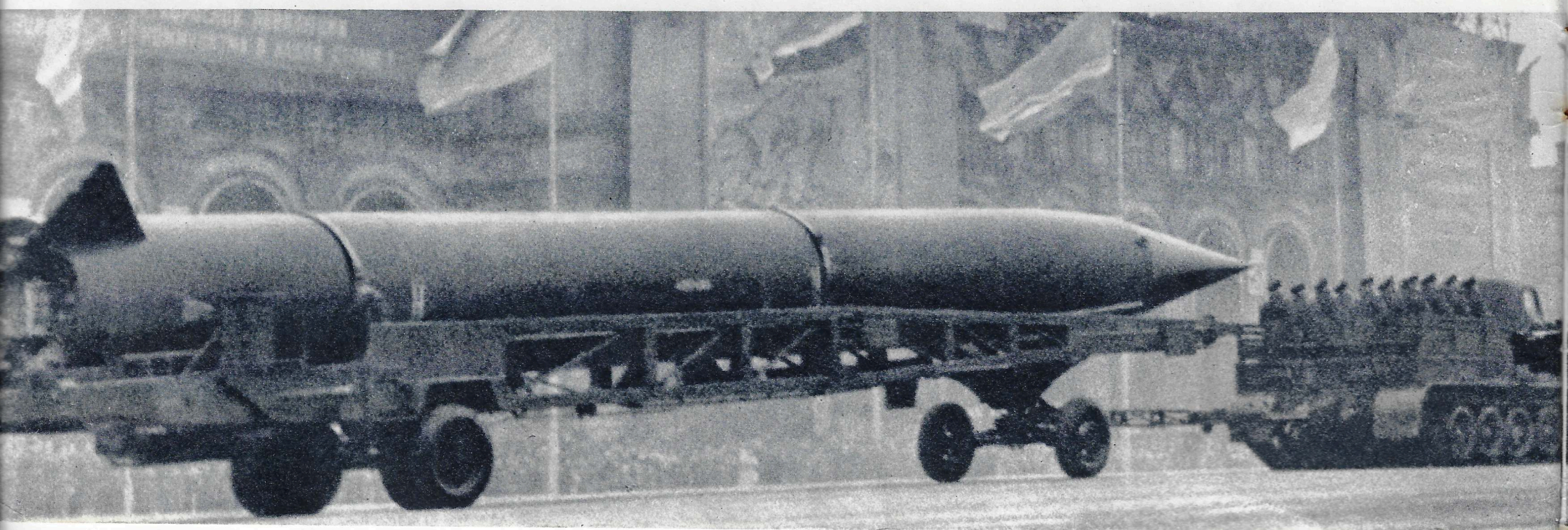

Valok. A. Garanin, V. Kivrin, M. Gratshev ja V. Kruglikov.

Työ itseämme varten ei ole rasitusta. Työhalua ei meidän tarvitse kylästä lainata. Ainoa toivomme on, että meitä ei häiritäisi, että sota poistettaisiin kansainvälisten ongelmien ratkaisumenetelmien joukosta.

RAUHA ENNEN KAIKKEA!

Neuvostovallan ensimmäisenä asetuksena oli leniniläinen dekreetti rauhasta. Lokakuun vallankumouksen 40-vuotispäivänä Neuvostoliiton korkein neuvosto kääntyi jälleen juhlallisesti kaikkien maiden kansojen, parlamenttien ja hallitusten puoleen kehoittaen niitä aktiiviseen toimintaan sodan torjumiseksi.

"Hyväntahdon ihmiset!", sanotaan vetoomuksessa, "vallassanne on hillitä niitä poliittisia toimihenkilöitä ja valtiomiehiä, jotka eivät välitä kansojen eduista vaan leikkivät niiden kohtaloilla. On aika luopua "voimapolitiikasta" ja vaihtaa se rauhanomaisen rinnakkaiselon politiikkaan, luottamuksen lujittamiseen eri maiden kesken, yhteistyön ja ystävyyden laajentamiseen kansojen kesken... Neuvostoliiton korkein neuvosto kehoittaa kaikkia kansoja, kaikkia työläisiä ja talonpoikia, tieteen ja kulttuurin edustajia, poliittisen ja julkisen elämän toimihenkilöitä sekä kaikkien maiden parlamentteja ja hallituksia:

— taistelemaan sitkeästi eri yhteiskuntajärjestelmiä edustavien maiden rauhanomaisen rinnakkaiselon ja kansainvälisen yhteistoiminnan puolesta,

— toimimaan aseistuksen ja asevoimien yleisen supistamisen sekä atomi- ja vetyaseen kieltämisen aikaansaamiseksi,

— ponnistelemaan atomi- ja vetyasekokeilujen viipymätöntä lopettamista koskevan sopimuksen solmimiseksi,

— luomaan kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän Euroopassa ja Aasiassa,

— kehittämään kaikin keinoin taloudellista ja sivistyksellistä kanssakäymistä sekä lujittamaan luottamusta kansojen kesken...

Rauhan asia on kansojen omissa käsissä!"

Lokakuun 40-vuotisjuhlille muista sosialismin maista samoinkuin pääoman maista saapuneiden valtuuskuntien ja Moskovan työkansan yhdessäolo muodostui sykähdyttäväksi osoitukseksi kansainvälisestä ystävyydestä ja proletaarisesta solidaarisuudesta. Rauhan, kansanvallan ja sosialismin etummaiset taistelijat kertoivat Neuvostoliiton esimerkin vastustamattomasta vetovoimasta ja sosialismin suunnattomasta alati kasvavasta vaikutuksesta maailmanhistorian kulkuun.

Aikaisemmin Neuvostoliitto muodosti sosialistisen saarekkeen kapitalistisen valtameren keskellä. Nyt se esiintyy yhdessä suuren Kiinan kanssa, Euroopan ja Aasian kaikkien kansandemokraattisten maiden kanssa sosialistisena yhteisönä. Sosialismi on muuttunut maailmanjärjestelmäksi, ja siirtyminen kapitalismista sosialismiin, jonka Venäjän Lokakuun vallankumous aloitti, on muodostunut aikakautemme perussisällöksi. Marraskuun 14—16 päivinä Moskovassa pidetty sosialististen maiden kommunististen ja työväenpuolueiden edustajain neuvottelu totesi tyydytyksellä julistuksessaan, että kansainvälinen kommunistinen liike on kasvanut, kestänyt monet kovat koetukset ja saavuttanut useita huomattavia voittoja. Kommunistit ovat teoillaan osoittaneet koko maailman mitassa työtätekeville marxilais-leniniläisen teorian elinvoimaisuuden sekä sen, että he kykenevät paitsi propagoimaan, myös toteuttamaan sosialismin suuria aatteita vaikeimmissakin olosuhteissa.

Samoin kuin Neuvostoliiton korkeimman neuvoston vetoomuksessa, julistuksessa korostetaan, että tämän hetken "tärkein tehtävä koko maailmassa on taistelu rauhan puolesta". Samaa korostetaan myös Rauhanmanifestissa, jonka Moskovassa marraskuun 16—19 päivinä pidetty Lokakuun juhliin osallistuneiden 64 kommunistisen ja työväenpuolueen edustajain neuvottelukokous osoitti kaikille hyväntahdon ihmisille.

Moskovan neuvottelukokouksissa tuli ilmi näkökantojen yhtenäisyys sosialistisen vallankumouksen ja sosialistisen rakennustyön peruskysymyksissä. Ne olivat laajimpia ja edustavimpia kokouksia kansainvälisen kommunistisen ja työväenliikkeen historiassa, — liikkeen, joka on paraikaa erittäin voimakkaassa nousussa.

Olemme nykyisin voimakkaampia kuin koskaan ennen. Sosialistisella maailmanjärjestelmällä on valtavat taloudelliset, poliittiset ja sotilaalliset voimavarat. Mutta me olemme aina olleet ja pysymme edelleenkin uskollisina rauhan kannattajina. Sitä julistavat koko ihmiskunnalle maailmankaikkeuden korkeuksista uudet tähdet — ensimmäiset keinokuumme. Sana "sputnik" merkitsee kaikilla kielillä rauhaa ja toivoa. Neuvostoihmiset ojentavat ystävänkäden kaikille, jotka haluavat rauhan säilyvän maailmassa.

Iltainen katukuva Moskovasta marraskuun 7 pnä.

Mielenosoitusrivistöjä marssimassa Punaiselle torille.

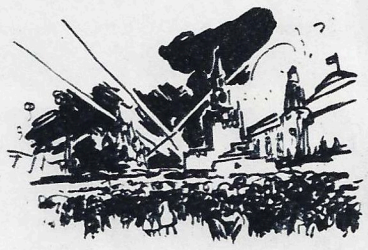

Juhlivaa Moskovaa.

P. Buninin piirroskuvia.

Moskova marraskuun 7 pnä 1957. Sotilasparaati Punaisella torilla.

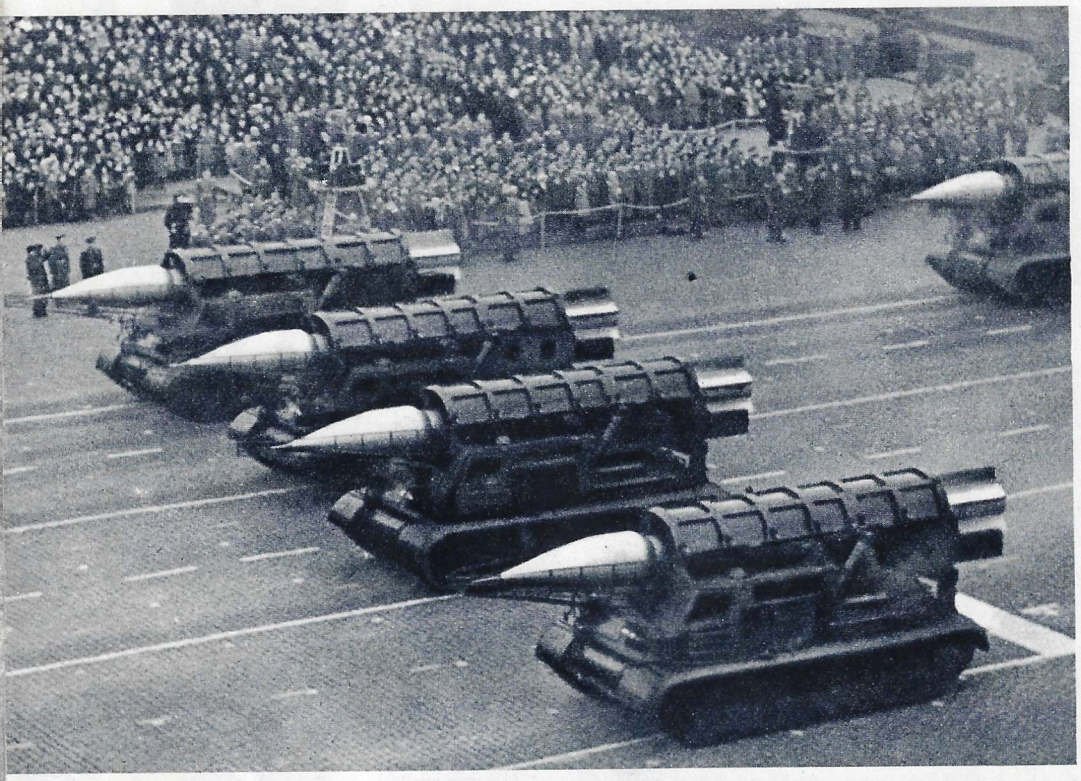

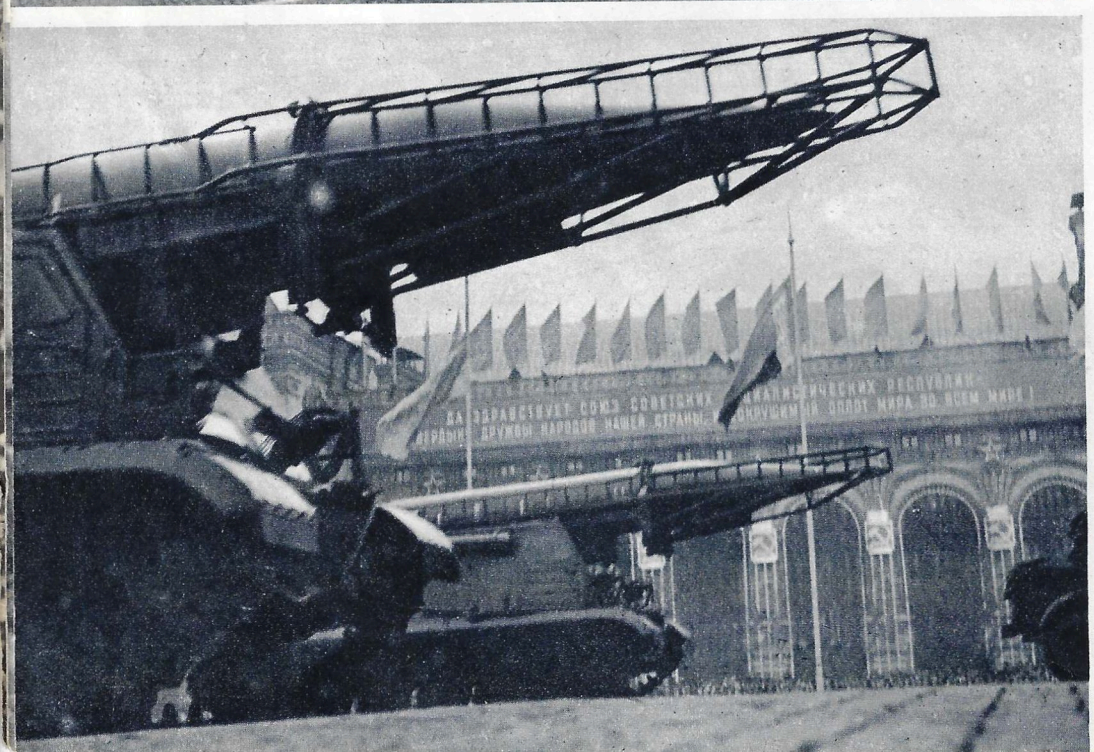

ANTONIN ZÁPOTOCKÝ

Marraskuun 13 pnä 1957 kuoli Prahassa Tshekkoslovakian tasavallan presidentti, Tshekkoslovakian kommunistisen puolueen keskuskomitean politbyroon jäsen Antonin Zápotocký.

Yhdessä Tshekkoslovakian työtätekevien kanssa Neuvostoliiton kansa suree kansainvälisen työväenliikkeen huomattavan toimihenkilön ja Neuvostoliiton uskollisen ystävän kuolemaa.

Antonin Zápotocký omistautui työväenluokan asialle jo nuoruusvuosistaan. Hän oli eräs Tshekkoslovakian kommunistisen puolueen perustajia. Vainot ja vankilat, monivuotiset kärsimykset natsien keskitysleireillä eivät voineet murtaa tämän vankan kommunistin vallankumouksellista taistelutahtoa.

Neuvostokansa tunsi Zápotockýn sosialistisen veljesmaan suurena valtiomiehenä ja kunnioitti häntä syvästi. Neuvostoihmiset pitävät häntä arvossa myös lahjakkaana kirjailijana, jonka romaanit Tshekkoslovakian työväen taisteluista ovat suosittuja Neuvostoliitossa.

Neuvostoliiton kommunistisen puolueen keskuskomitea, Neuvostoliiton korkeimman neuvoston puhemiehistö ja Neuvostoliiton ministerineuvosto lausuivat Tshekkoslovakian kommunistisen puolueen keskuskomitealle, kansalliskokoukselle ja hallitukselle lähettämässään surunvalittelussa: ''Neuvostoliiton kansat säilyttävät aina mielessään Tshekkoslovakian kansan keskuudesta nousseen tasavallan presidentin, proletaarisen taistelutoverin Antonin Zápotockýn valoisan muiston.''

Presidentin hautajaisiin osallistui Neuvostoliiton hallituksen valtuuskunta korkeimman neuvoston puhemiehistön puheenjohtajan K. J. Voroshilovin johdolla.

Antonin Zápotockýn hautajaispäivä julistettiin Neuvostoliitossa surupäiväksi.

SIPERIASTA SAADAAN:

KIVIHIILTÄ, VILJAA, VESIVOIMAA,

PUUTAVARAA, RAUTAA, VÄRIMETALLEJA...

NEUVOSTOLIITON LUONNONRIKKAUKSISTA TULEE SIPERIAN OSALLE:

vesivoimavaroista	90%
kivihiilestä	88%
rautamalmista	50%
värimetalleista	90%

Kemerovon koksitehdas.

Valok. S. Kropivnitski.

VSFNT:n ministerineuvoston puheenjohtaja
M. A. JASNOV kertoo.

Eräiltä tahoilta yritetään uskotella, että Siperia on villissä tilassa olevaa asumatonta lumierämaata. Siksi on ymmärrettävää, että mitä enemmän laaja yleisö saa tietää tämän rikkaan seudun voimakkaasta taloudellisesta ja sivistyksellisestä kehityksestä, sitä suurempi mielenkiinto siinä herää.

Toimituksen pyynnöstä Venäjän federation ministerineuvoston puheenjohtaja M. A. Jasnov vastaa seuraavassa eräisiin lukijakuntamme herättämiin kysymyksiin.

Kysymys. Voisitteko antaa aluksi lyhyen maantieteellisen luonnekuvauksen Siperiasta?

Vastaus. Siperia muodostaa osan Neuvostoliiton aasianpuoleisesta alueesta. Se rajoittuu lännessä Ural-vuoriin ja idässä Tyynenmeren vedenjakajaan, joiden etäisyys toisistaan on yli 7 000 kilometriä. Pohjoisessa sen alue saa alkunsa Jäämeren rannoilta ja ulottuu etelässä Kazakhian aroille ja Mongolian kansantasavallan rajalle. Siperian pinta-ala on suunnilleen 10 000 000 neliökilometriä, — siis vain hiukan pienempi koko Euroopan pinta-alaa.

Kysymys. Mitkä ovat Siperian päärikkaudet?

Vastaus. Ottakaamme aluksi energialähteet. Kivihiilivarastoihin nähden Neuvostoliitto on ensimmäisellä sijalla maailmassa ja miltei yhdeksän kymmenesosaa näistä rikkauksista on Siperiassa. Lisättäköön, että hiilikerrostumat ovat siellä monin paikoin niin lähellä maanpintaa, että hiiltä voidaan louhia avokaivantomenetelmin minkä vuoksi sen tuotanto käy siellä hyvin halvaksi. Otettakoon esimerkiksi Länsi-Siperian eteläosassa sijaitseva Kuznetskin kivihiilialue. Viime vuonna siellä tuotettiin kivihiiltä 63 800 000 tonnia — siis yli kaksi kertaa enemmän kuin koko Venäjällä 1913. Kivihiiliteollisuuden kehitysnäköalat ovat Siperiassa sangen laajat. Riittää kun mainitaan maailman suurimpiin kuuluva Tunguskan kivihiilialue, missä on tutkittuja hiilivaroja monta sataa miljardia tonnia.

Siperian vesivoimavarat ovat suunnattomat. Ne käsittävät 90 prosenttia koko Neuvostoliiton vesivoimavaroista. Uitto- ja laivankulkukelpoisia vesireittejä on Siperiassa noin 100 000 kilometriä. Siperian jokien valjastaminen on jo täydessä käynnissä: Angaralle, Irtyshille ja muille joille rakennetaan parhaillaan maailman suurimpia sähkölaitoksia.

Kysymys. Millaiset ovat tämän energiapaljouden hyväksikäytön mahdollisuudet? Miten sitä käytetään tällä hetkellä?

Vastaus. Sähkövoimaa tarvitaan Siperiassa kaikkialla. Ottakaamme sellainen ala kuin rauta- ja terästeollisuus. Tutkittujen rautamalmirikkauksien puolesta Neuvostoliitto on ensimmäisellä sijalla maailmassa. Puolet niistä sijaitsee Siperiassa. Viisivuotissuunnitelmien toteuttamisen tuloksena sinne on kasvanut suuri metallurginen teollisuus. Laajasti tunnetaan esim. Kuznetskin rauta- ja terästehdas, joka on maailman suurimpia

laitoksia alallaan. Sitäpaitsi tätä tehdasyhtymää laajennetaan parhaillaan täyttä vauhtia. Ja vähän matkan päähän rakennetaan vielä suurempaa tuotantolaitosta — Länsi-Siperian rautasulattimoa.

Värimetallurgian tuotannolla on siellä laajat kehitysmahdollisuudet, sillä Siperian osalle lankeaa 90 prosenttia Neuvostoliiton kaikista ei-rautametallirikkauksista.

Lähimpien kymmenen vuoden tehtävänä on muuttaa Siperia Neuvostoliiton suurimmaksi kivihiilen ja sähkövoiman tuottajaksi: Siperiasta tulee tärkein tuotannollinen keskus sellaisilla aloilla, jotka vaativat paljon lämpöä ja sähkövoimaa. Se tulee tuottamaan valtavat määrät alumiinia, magnesiumia ja titaania. Suuresti kasvavat sellaiset alat kuin sähkömetallurgia, hiilikemia ja sähkökemia.

Siperiaan rakennetaan toista sataa uutta konepajaa, jotka tuntuvasti lisäävät sen tuotannollista mahtia. Länsi- ja Itä-Siperiassa on jo monia teollisuuslaitoksia, jotka valmistavat traktoreita, leikkuupuimureita, generaattoreita, laivoja, sähkösulatusuuneja, kaivoskalustoa, monenlaisia työstökoneita ja paljon muuta.

Siperian teollisuuden kehitysvauhtia voidaan valaista Novosibirskin esimerkillä. Mainitun kaupungin tehtaat tuottavat nyt kuukaudessa enemmän kuin 1940 vuodessa. Tämä siitä huolimatta, että Novosibirsk tunnettiin suurena teollisuuskaupunkina jo ennen toista maailmansotaakin.

Viimeksi kuluneiden kolmen vuosikymmenen aikana Venäjän federation kartalle on ilmaantunut 390 uutta kaupunkia. Kaupunkien väkiluku on yli kolminkertaistunut. Siperiaan on myös rakennettu paljon uusia kaupunkeja. Eräs esimerkki: nykyisellä Kemerovon alueella oli ennen vallankumousta vain kaksi kaupunkia. Nyt niitä on 16, joista kuusi yli 100 000 asukkaan kaupunkia.

Kysymys. Mitä vielä voitaisiin sanoa Siperian taloudesta?

Vastaus. Muutama sana metsistä. Siperiassa on 68 prosenttia VSFNT:n metsävaroista, joten puutavaraa on siellä aivan ehtymättömiin.

Hyvin suuri merkitys on myös Siperian maataloudella. Siellä on huomattava osa VSFNT:n viljelysmaista. Ennen vallankumousta, vieläpä aivan viime vuosinakin Siperian maatalouteen kiinnitettiin riittämättömästi huomiota. Nyt tilanne on tuntuvasti korjaantunut. Siellä suoritettu laajakantoinen uudisraivaus on täysin vastannut tarkoitustaan.

Monilla puolilla Siperiaa kivihiiltä nostetaan tällaisin avomenetelmin.

Välähdys Kuznetskin sulattimon martinuuniosastolta.

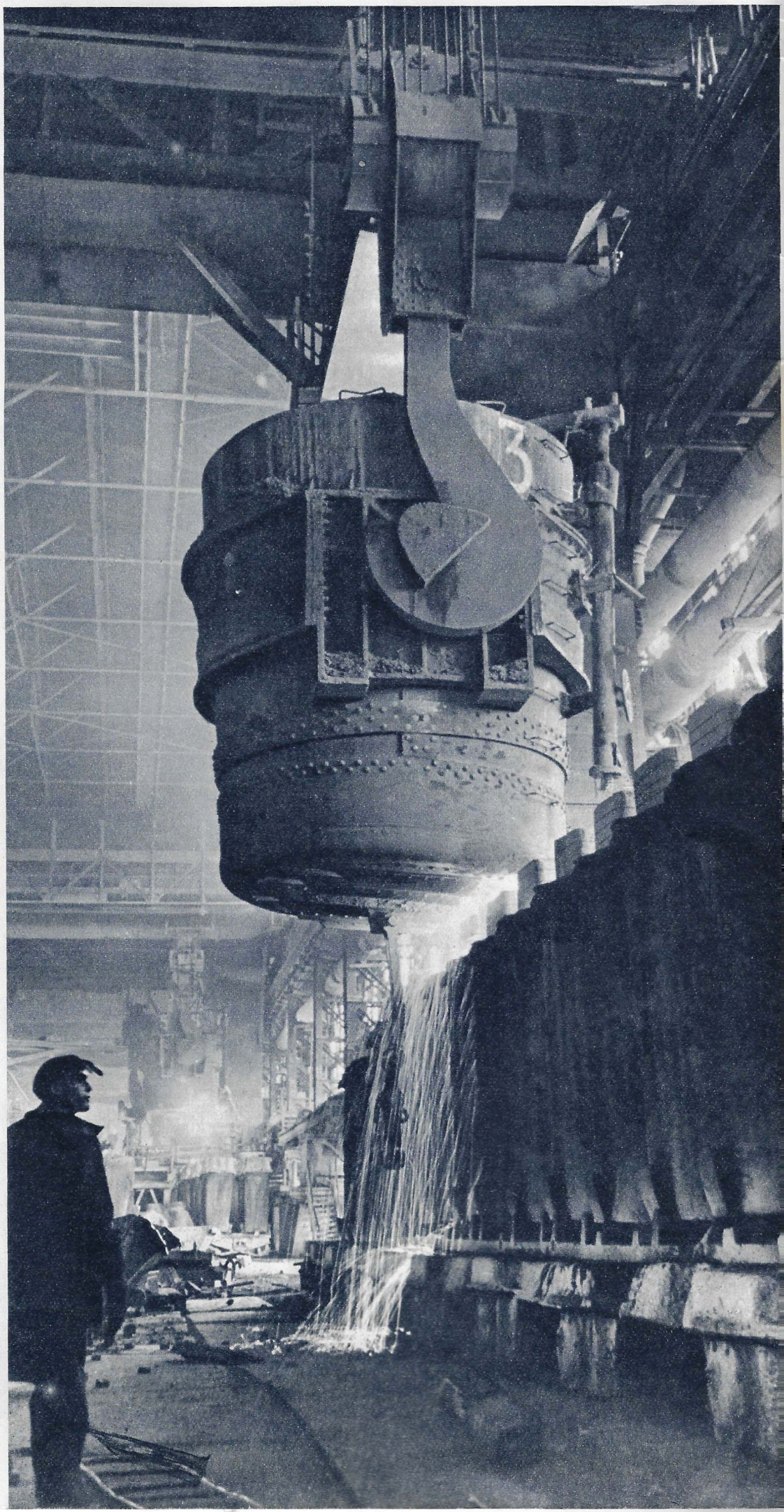

Lähivuosina otetaan Siperiassa — Krasnojarskin ja Altain aluepiirissä, Novosibirskin, Tjumenin, Omskin, Kemerovon ja muilla alueilla — viljelykseen vielä monta miljoonaa hehtaaria uudismaita.

Altain seudun maatalousväen kokemus kertoo havainnollisesti uudisraivaustoiminnan hyödystä. Viimeksi kuluneiden neljän vuoden aikana, ts. 1954—1957, Altain aluepiirissä on otettu viljelykselle 3 000 000 hehtaaria uusia peltoaloja. Arvokkaimman leipäviljan — kevätvehnän — kylvöala on laajentunut 2 700 000 hehtaaria. Näinä neljänä vuonna Altain aroilta on saatu viljaa noin puolta enemmän kuin kymmenenä edellisenä vuonna. Altain aluepiiri on muuttunut suureksi vilja-aitaksi.

Siinä eräitä piirteitä Siperian luonnonrikkauksista ja siitä miten neuvostokansa käyttää niitä hyväkseen.

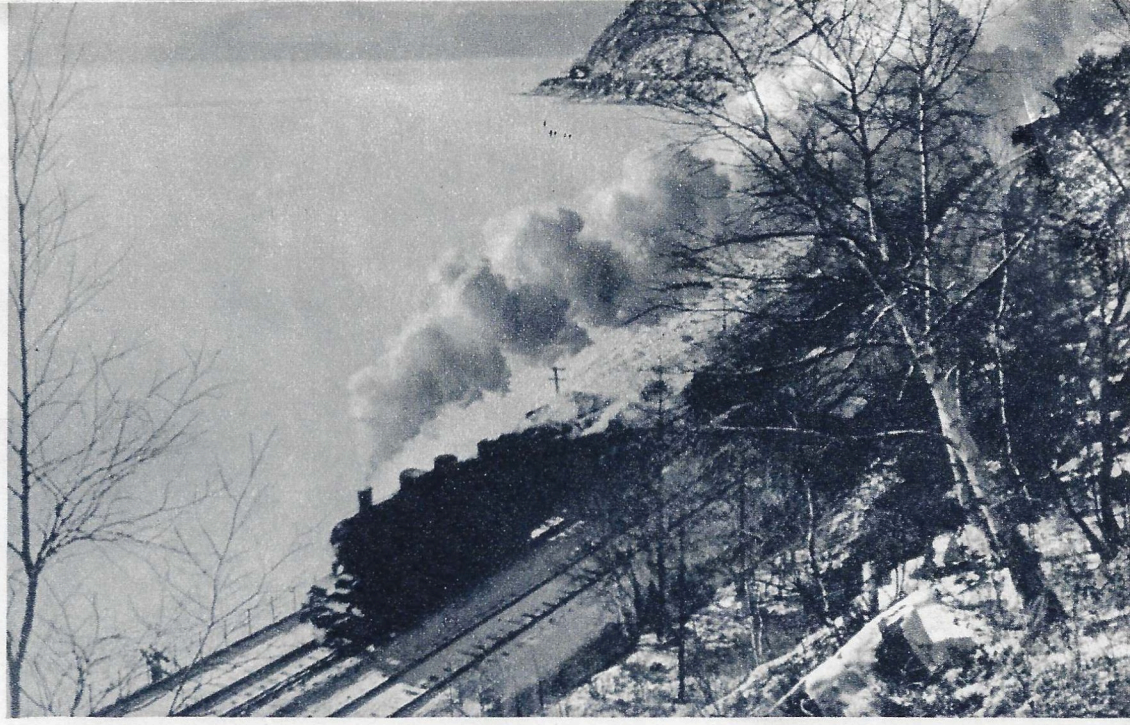

Siperian rautatietä.

Stalinskin alumiinitehtaan tuotteita.

Gornaja Shoria. Tashtagolin malmikaivos.

Kaukasian hangilla

A. Zhitomirskin piirros.

Lunta ja aurinkoa.

Kirj. V. Ruikovitsh.

Ensimmäisen kerran kävin Kaukasiassa yli kaksikymmentä vuotta sitten. Lumipeittoiset harjanteet, ikivihreiden metsien peittämät rinteet, kukkivat niityt, kohisevat kosket, syvät rotkot ja huimaavat huiput tekivät minuun lähtemättömän vaikutuksen. Monet kerrat sen jälkeen olemme muistelleet retkeä, katselleet valokuvia ja suunnitelleet uusia retkiä.

Elbrusin länsipuolella sijaitseva seutu lienee koko Kaukasian kauneinta. Tällä Alppeja muistuttavalla alueella on ihania metsiä, jotka ulottuvat miltei lumirajaan asti. Mustanmeren rannikon läheisyys antaa oman lisänsä seudun viehätykselle. Suosituimmat turistireitit kulkevatkin juuri tätä kautta — Teberdasta Kluhorin harjanteen yli taikka Maruhin harjanteen yli Abhasiaan, Mustalle merelle.

Erittäin hauska on ulkoilla vuoristossa keskitalvella sään selvettyä runsaiden lumisateiden jälkeen ja hiihtourheilun päästyä oikeuksiinsa. Silloin on vilkasta varsinkin Dombain tasangolla, jonne Neuvostoliiton eri puolilta ja ulkomailta saapuu joukkomitalla hiihtäjiä ja mäenlaskijoita.

Hiihtomatkat, pujottelu-, syöksyhiihto ja mäenlaskukilpailut sekä kiipeilyretket tekevät talviloman tavattoman hauskaksi ja terveelliseksi. Aamuisin ensimmäisten auringonsäteiden värjätessä lumipeittoiset vuorenhuiput ruusunpunaisiksi, on riemastavaa astua suksille, heittää reppu selkään ja nousta Alibekin solan kautta 2 200 m korkeudessa sijaitsevalle hiihtomajalle, aivan Dzhalovtshatin huipun juurelle. Lämpöistä aurinkoista päivää, joka nopeasti paahtaa ihon ruskeaksi, seuraa hiljainen pakkasilta. Vaikutelmarikas päivä päättyy rupatteluun leirinuotion ääressä, reippaaseen lauluun huuliharpun ja kitaran säestyksellä sekä terveeseen uneen untuvaisissa makuusäkeissä.

Kun majalla oleilun aika päättyy ei tarvitse kuin nousta taas suksille, töytäistä itsensä ladulle ja keventynyt eväsreppu selässä solua jäätikön rinnettä alas. Latu kuljettaa alas vastustamattomasti. Pian alkavat häämöttää kuusien tummat varjot. Käännös . . . vielä kerran käännös. . . ja ollaankin jälleen matkailuleirillä. Parisenkymmentä minuuttia kestävä vinha vauhti palkitsee moninkertaisesti uuvuttavan kaksituntisen nousun matkailumajalle.

Hyvät hiihtää on Kaukasian hanget.

Tuisku yllätti.

Pieni mutka matkassa.

— Täällä ylhäällä on kaikki hyvin!

1 900 m korkeudessa, metsävyöhykkeen rajalla.

Kesäisin tässä rotkossa kuohuu Amanauz-joen vesi.

Määränpäässä. Urheilijoita hiihtomajalla.

Kesäisin tässä rotkossa kuohuu Amanauz-joen vesi.

Määränpäässä. Urheilijoita hiihtomajalla.

Kiinalaisen taiteilijan lahja

Toimitukseen eräänä päivänä tulleiden kirjeiden joukossa oli isonlainen postipaketti Kiinasta. Taiteilija Han Wei oli lähettänyt toimitukselle lahjaksi mustasta paperista taitavasti leikattuja kuvituksia satuun "Hopeatie".

...Kuka tytöistä on kaunein? — tämä ajatus ei antanut rauhaa pienelle Siao Lanille. Hän oli kuullut, että oikean vastauksen voi antaa vain Kuun haltijatar. Taru nimittäin kertoo, että kunkin vuoden alussa Maa lähenee Kuuta niin paljon, että hienoa hopeista sädettä pitkin pääsee satulinnaan, jossa tämä kaunis haltijatar asuu. Ja Siao Lan lähtee matkalle. Hän näkee vihdoin lasilinnan. "Kaikkein kauneimman tytön", kuuluu sieltä ääni, "on osattava tehdä työtä". Siao Lan vietti viikkoja peltotöissä sekä kangaspuiden ääressä — ja ansaitsi palkinnon. Haltijatar lausui: "Kukista on kaunein pioni, tytöistä on kaunein Siao Lan". Onnellisena tyttö palaa kotiinsa haltijattaren satuvaunuissa kuljettaen mukanaan omin käsin kasvatettua hirssiä ja pilvistä kudottua silkkiä...

Tässä muutamia Han Wein lähettämiä kuvia.

Kesäisin tässä rotkossa kuohuu Amanauz-joen vesi.

Määränpäässä. Urheilijoita hiihtomajalla.

Kiinalaisen taiteilijan lahja

Toimitukseen eräänä päivänä tulleiden kirjeiden joukossa oli isonlainen postipaketti Kiinasta. Taiteilija Han Wei oli lähettänyt toimitukselle lahjaksi mustasta paperista taitavasti leikattuja kuvituksia satuun "Hopeatie".

...Kuka tytöistä on kaunein? — tämä ajatus ei antanut rauhaa pienelle Siao Lanille. Hän oli kuullut, että oikean vastauksen voi antaa vain Kuun haltijatar. Taru nimittäin kertoo, että kunkin vuoden alussa Maa lähenee Kuuta niin paljon, että hienoa hopeista sädettä pitkin pääsee satulinnaan, jossa tämä kaunis haltijatar asuu. Ja Siao Lan lähtee matkalle. Hän näkee vihdoin lasilinnan. "Kaikkein kauneimman tytön", kuuluu sieltä ääni, "on osattava tehdä työtä". Siao Lan vietti viikkoja peltotöissä sekä kangaspuiden ääressä — ja ansaitsi palkinnon. Haltijatar lausui: "Kukista on kaunein pioni, tytöistä on kaunein Siao Lan". Onnellisena tyttö palaa kotiinsa haltijattaren satuvaunuissa kuljettaen mukanaan omin käsin kasvatettua hirssiä ja pilvistä kudottua silkkiä...

Tässä muutamia Han Wein lähettämiä kuvia.

→
Konttorineitonen Lidia Platonova on ensi kertaa vuoristossa.

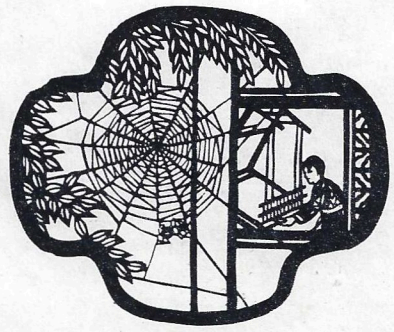

ATOMI

JA KOSMOS

Valok. J. Halip.

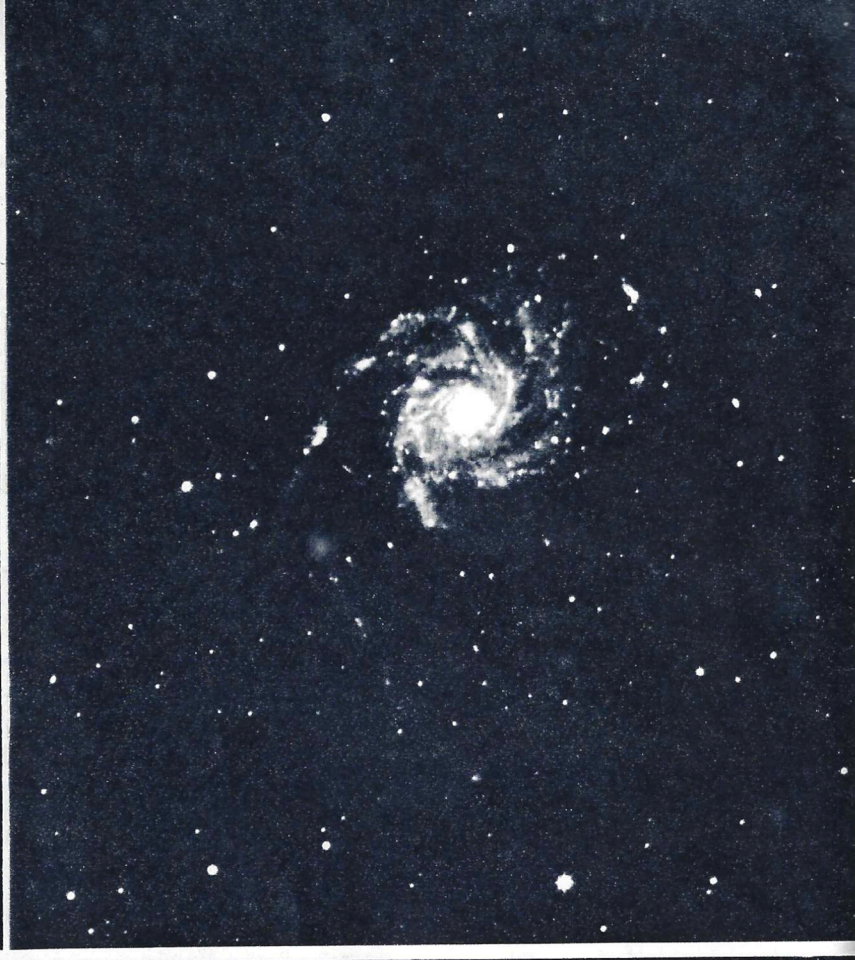

Vasemmalla Byrakanin astrofysikaalisen observatorion eräs torni; ylhäällä tähtisumu M 101 Otavan tähtiryhmässä; alhaalla tähtisumu M 31 Andromedan tähtisikermässä.

Viktor Ambartsumjan oli täyttänyt vasta 23 vuotta, kun hän, lopetettuaan opiskelunsa Pulkovan tähtitieteellisen havaintoaseman aspiranttikunnassa, aloitti Leningradin yliopistossa Neuvostoliiton ensimmäisen luentosarjan teoreettisesta astrofysiikasta. Nuoren tiedemiehen tutkimukset kiinnittivät huomiota alunalkaen. Vuonna 1935 kaksikymmentäseitsemänvuotiaalle Ambartsumjanille annettiin väitöskirjaa puolustamatta fysikaalis-matemaattisten tieteiden tohtorin oppiarvo ja neljä vuotta myöhemmin hänet valittiin Neuvostoliiton tiedeakatemian kirjeenvaihtajajäseneksi. Nykyään tämä huomattava tutkija on Armenian tiedeakatemian presidentti ja Neuvostoliiton tiedeakatemian varsinainen jäsen.

V. Ambartsumjanin tutkielmat kaasusumujen fysiikasta, tähtiryhmien dynamiikasta, valon hajaantumisteoriasta, kosmogoniasta ja monista muista tieteellisistä ongelmista ovat tunnettuja kautta maailman. Hänen kynästään on lähtenyt yli 120 tutkielmaa, joista suurin osa on julkaistu paitsi Neuvostoliitossa, myös ulkomailla.

V. Ambartsumjanin johdolla suoritetaan tavattoman tärkeitä tutkimuksia Armenian tiedeakatemian Byrakanin astrofyysillisessä observatoriossa. Hän on mm. todistanut, että tähtien muodostuminen on tapahtunut eri aikoina ja että tämä prosessi jatkuu vielä nytkin.

Observatoriolla on kiinteä yhteys 300 astronomiseen keskukseen eri maissa. Vuonna 1956 Byrakanissa pidettiin Ranskan, Meksikon, Kiinan, Yhdysvaltojen, Jugoslavian ja Neuvostoliiton astronomien neuvottelukokous. V. Ambartsumjan toimi useita vuosia Kansainvälisen astronomiliiton varapresidenttinä. Hän on useiden ulkomaisten tieteellisten seurojen kunniajäsen.

Maamme teoreettisen astrofysikaalisen koulukunnan perustaja ja johtaja V. Ambartsumjan suorittaa suurta ja hedelmällistä työtä nuorten voimien kasvattamiseksi. Hänen monista oppilaistaan on tullut kuuluisia astrofyysikkoja.

Kirj. akateemikko **V. AMBARTSUMJAN.**

Tuskin kukaan ryhtynee väittämään, että matematiikka saa kiittää olemassaolostaan yksinomaan kertomataulun laajaa soveltamista. Onhan selvää, että matematiikan alalla uurastavat tiedemiehet ratkaisevat paljon monimutkaisempia ja pulmallisempia kysymyksiä.

Samaa voidaan sanoa tähtitieteestä. Sen käytännöllisen merkityksen otaksutaan tavallisesti huipentuvan maantieteellisen paikanmäärittelyn ja ajantarkistuksen mahdollisuuksiin. Todettakoon kuitenkin, että tässä tapauksessa puhe voi koskea vain tähtitieteen klassillisia vanhoja aloja.

Mitä sitten meidän päivinämme tähtitiede tutkii ja miten se kehittyy?

Nykyaikainen tiede ei suotta kiinnitä niin suurta huomiota aineen rakenteeseen. Mitä syvemmin perehdymme aineen rakenteen salaisuuksiin, sitä suurempia mahdollisuuksia avautuu tieteen käyttämiselle ihmiskunnan hyväksi. Saadaksemme selvän aineen rakenteesta, se on tutkittava kaikin puolin. Fyysikot, jotka tekevät kokeiluja laboratorioissa, seuraavat aineen käyttäytymistä erilaisissa olotiloissa. Astronomeilla, jotka seuraavat samaa asiaa tähdissä ja tähtisumuissa, on miltei yhtä hyvä mahdollisuus tarkkailuun, vaikka heidän tutkimustensa kohteet ovat miljoonien kilometrien päässä.

→

Viktor Ambartsumjan.

Osa uusimman radioteleskoopin idänpuoleista antennia. Ympyrässä Mrkosin pyrstötähti (1957). Kuva otettu ns. Schmidtin kameralla.

Kun astrofyysikot kävivät ratkaisemaan kysymystä auringon säteilyenergian lähteistä, niin sellaisiksi osoittautuivat auringon sisällä tapahtuvat ydinlämpöreaktiot, jollaisia ei aikaisemmin oltu havaittu missään. Vasta paljon myöhemmin saatiin maapallolla aikaan samanlaisia ilmiöitä vetypommiräjäytysten muodossa. Nykyään astronomit havaitsevat eräissä tähdissä jo paljon voimakkaampia energian vapautumisprosesseja kuin ne, joita tapahtuu auringon sisällä, ja räjähdyksiä, jotka ovat monia miljardeja kertoja voimakkaampia kuin vetypommiräjäytykset. Tällöin aineessa paljastuu uusia ominaisuuksia. Eräät havaittavista ilmiöistä voidaan selittää teoreettisen fysiikan tunnetuilla laeilla, toiset taas viittaavat vielä tuntemattomien lainmukaisuuksien olemassaoloon.

On saatu selville, että äkkinäiset voimakkaat energianpurkaukset, joiden mekanismia ei vielä tunneta, tapahtuvat useimmiten nuorissa tähdissä, tutkimiimme tähtiryhmiin kuuluvissa. Näitä prosesseja tutkitaan Armenian tiedeakatemian Byrakanin astrofysikaalisessa observatoriossa. On aihetta olettaa, että energian vapautuminen riippuu siitä aineesta, josta tähdet ovat muodostuneet, ns. esitähtiaineesta. Mitä varhaisempia tähtien kehitysvaiheita saadaan tutkituksi, sitä täydellisemmin tulevat luultavasti myös ilmi nämä aineen epätavalliset ominaisuudet. Juuri siksi tähtien syntyongelma saakin niin suuren mielenkiinnon ja ajankohtaisuuden.

Nykyaikainen astrofysiikka tutkii myös jättimäisiä tähtikuntia — ns. tähtisumuja, joihin kuuluu miljardeja tähtiä. Yhteen tällaiseen tähtisysteemiin kuuluu myös Aurinkomme. Miljoonat havaittavissamme olevat tähtisumut ovat mitä moninaisimmissa olotiloissa.

Radioastronomian saavutuksien ansiosta on viime vuosina voitu määritellä tähtikunnat, joissa tapahtuu erikoisen myrskyisiä prosesseja ja jotka lähettävät Maahan tavattoman voimakkaita radiosäteilyjä. Kaikki tämä on tehnyt mahdolliseksi tähtisumujen synnyn ja kehityksen tutkimisen. Jokin aika sitten Byrakanin observatorion tiedemiehet julkaisivat tutkielmia, jotka käsittelevät tätä uutta probleemia.

Astronomia on kansainvälinen tiede. Kiinalaiset tiedemiehet tutkivat samoja tähtiä kuin amerikkalaisetkin observatorioissaan. Mars on sama pohjoisen sekä eteläisen pallonpuoliskon astronomeille. Siksi eri maiden astronomien työn koordinoimisella ja heidän yhteistyönsä järjestämisellä on suuri merkitys tieteen hedelmälliselle kehittymiselle. Tällainen yhteistyö onkin saanut jo perinteellisen luonteen. Kansainvälisen astronomisen liiton

säännöllisten kongressien lisäksi on sodanjälkeisinä vuosina pidetty paljon konferensseja ja neuvotteluja eri ongelmista. Työtovereitteni kanssa olen osallistunut moniin tällaisiin neuvottelukokouksiin, ja kotona, Byrakanissa, olemme perehdyttäneet ulkomaisia ammattiveljiä omiin tutkimuksiimme.

Astronomia auttaa ihmiskuntaa pääsemään perille aineen syvimmistä salaisuuksista ja valtaamaan maailmankaikkeuden rajattomuuksia. Näitä rivejä kirjoittaessani maapalloa kiertää yhdessä vanhan ja hitaan Kuun kanssa kaksi uutta kuuta, jotka on luotu neuvostoihmisten kätten työllä.

Ensimmäinen elävä olento on tehnyt lennon kosmokseen. Näistä uusista kuista on jo puhuttu paljon. Kaikkein merkillisintä on ehkä se, että kierrettyään maapallomme ympäri satoja kertoja ja lennettyään miljoonia kilometrejä tekokuut eivät ole kuluttaneet grammaakaan polttoainetta. Niiden liike tapahtuu yksinomaan veto- ja jatkuvaisuusvoiman vaikutuksesta. Se seikka, että ihmiset ovat aikaansaaneet tällaisen ihmeen, merkitsee uuden aikakauden alkamista tieteen kehityksessä.

Tiedemiesten on liityttävä vielä kiinteämmin yhteen rauhanomaisissa pyrkimyksissään, jouduttaakseen avaruuslentoja ja auttaakseen siten ihmiskuntaa uusiin järjen voittoihin.

Illan hämärtäessä

Valok. A. Sta

"MI-6"

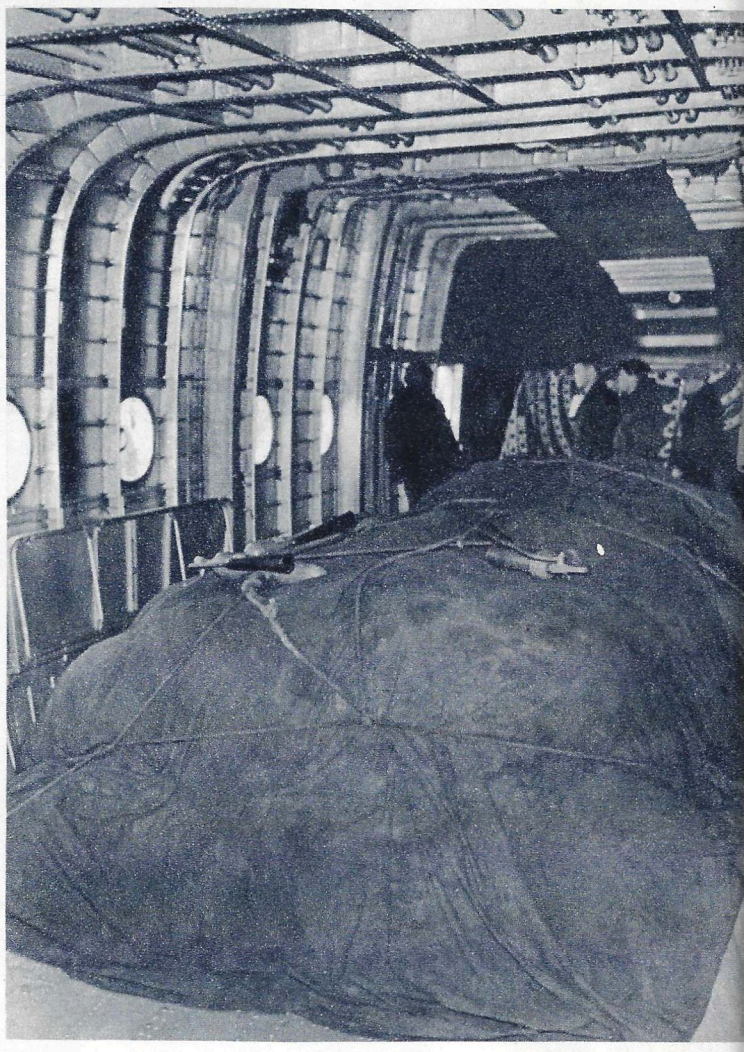

Kuormaa on 12 004 kiloa.

Kameramiehet seuraamassa ennätyslentoa.

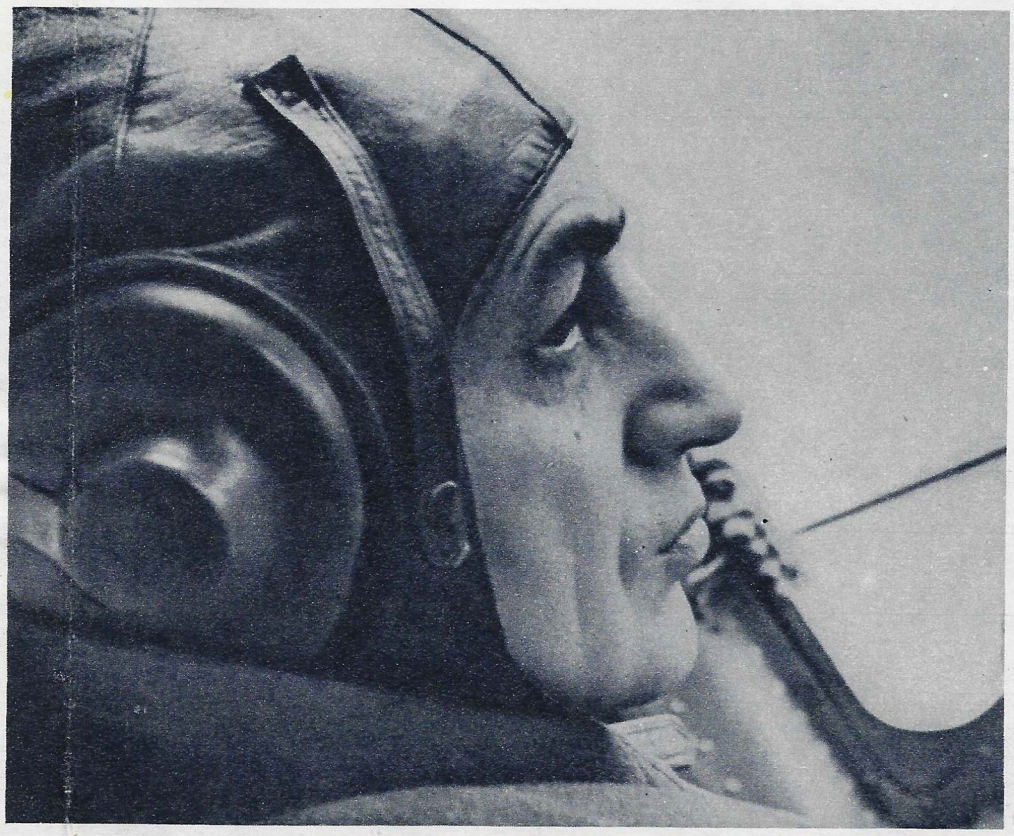

Helikopteri ''MI-6'':n komentaja R. I. Kapreljan.

Valok. J. Korolev.

12 004 kiloa 2 432 m korkeuteen nostivat neuvostoilmailijat hiljattain helikopterilla ''MI-6''. Tulos — uusi maailmanennätys — on herättänyt suurta mielenkiintoa tähän uuteen neuvostoliittolaiseen lentovälineeseen.

Lehtemme kirjeenvaihtaja on pyytänyt helikopterin ylisuunnittelijaa V. A. Kuznetsovia lausumaan muutaman sanan ''MI-6'':sta.

— Helikopterien käyttäminen on saanut viime vuosina suuren laajuuden, hän sanoi. — Kuten tunnettua, helikopteri voi riippua ilmassa paikallaan, jonka vuoksi se ei kaipaa kiitoratata ilmaan noustakseen eikä erikoista lentokenttää laskeutuakseen. Tämä tekee helikopterin sangen käytännölliseksi kansantaloudessa. Sitä voidaan soveltaa sielläkin, minne on mahdoton päästä tavallisilla lentokoneilla ja muilla kulkuvälineillä.

Suunnittelutoimistomme, jota johtaa tunnettu lentokonekonstruktööri, tekniikan tohtori M. L. Mill, on jo useita vuosia suunnitellut ja luonut uusimallisia helikoptereita. Sellaiset helikopterit kuin ''MI-1'' ja ''MI-4'' tunnetaan kaukana maamme rajojen ulkopuolellakin. Tundralla, taigametsissä, vuoristoissa, pohjoisen ja eteläisen napaseudun avarilla alueilla niillä kuljetetaan ihmisiä ja lastia. Niitä käytetään geologisissa tutkimustöissä, metsien suojelussa, maataloustöissä jne. ''MI-6'' on uusi askel helikopterien alalla. Se on loogillinen tulos suunnittelijoiden, tiedemiesten, insinöörien ja työläisten monivuotisesta työstä.

Missä suhteessa uusi helikopteri eroaa periaatteellisesti entisistä. Siinä, että ''MI-6'' on varustettu turpiinipotkurimoottoreilla. Ne ovat P. A. Solovjovin konstruoimia uusimallisia voimakoneita. Kantopotkuri on viisisiipinen. Tärkein eroavaisuus on kuitenkin helikopterin tavaton koko. ''MI-6'':n nostokyky on paljon suurempi kuin kaikkien edeltäjiensä. Se voi kuljettaa 70—80 matkustajaa taikka traktoreita, kaivinkoneita, porauslaitteita ja muita raskaita välineitä.

Muutama sana ''MI-6'':lla saavutetusta maailmanennätyksestä.

Viime aikoihin asti helikopterien nostoennätys on kuulunut Yhdysvalloille. Sen saavutti lentäjä Roy Anderson helikopterilla ''S-56'', jonka oli konstruoinut venäläissyntyinen amerikkalainen insinööri Igor Sikorski. Majuri R. Anderson nosti mainitulla koneella 6 010 kilon kuorman 2 000 metrin korkeuteen.

Neuvostolaisen helikopterin miehistö, lentäjien R. I. Kapreljanin ja G. V. Alferovin johdolla, nosti 12 004 kilon kuorman 2 432 metrin korkeuteen. Se on suuri teknillinen saavutus. Se ei kuitenkaan mielestämme ole mikään ylittämätön raja. Aiomme edelleen parantaa helikoptereitamme. Uskon, että käytännölliset teot todistavat laskelmamme oikeiksi.

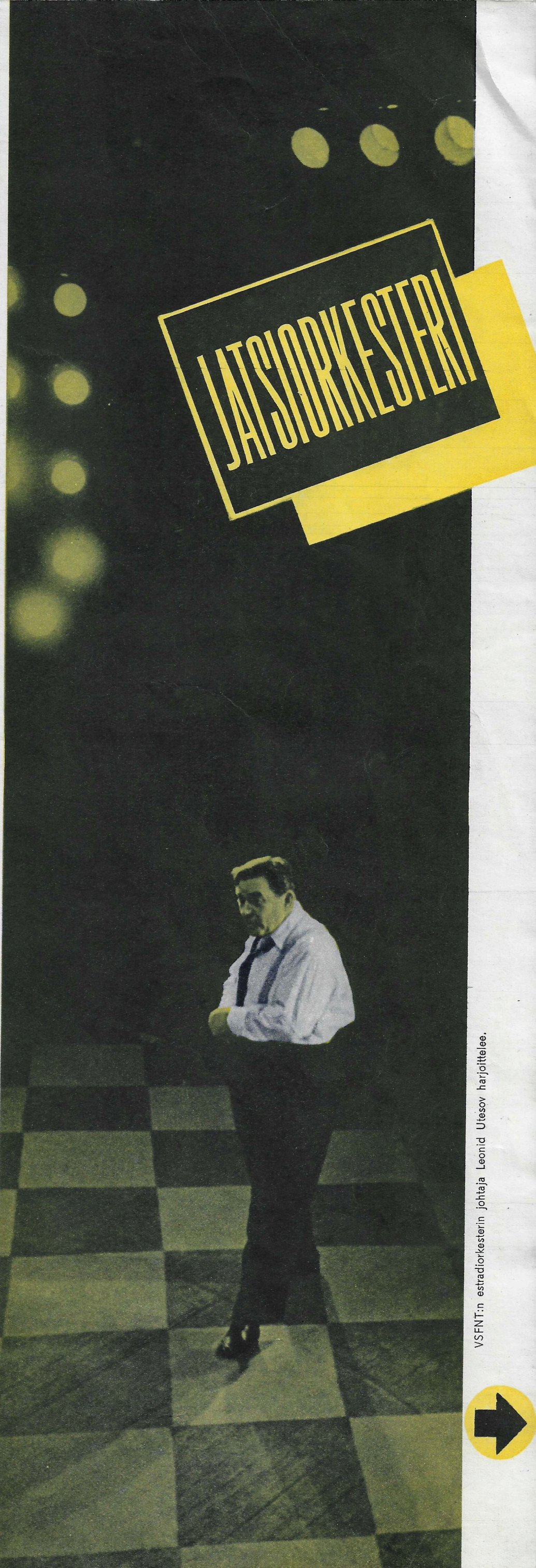

JATSIORKESTERI

Utesovin jatsiorkesteri harjoituksissa nykyään ja...

...esiintymässä 25 vuotta sitten.

Saksofoni laulaa Utesovin yhtyeessä.

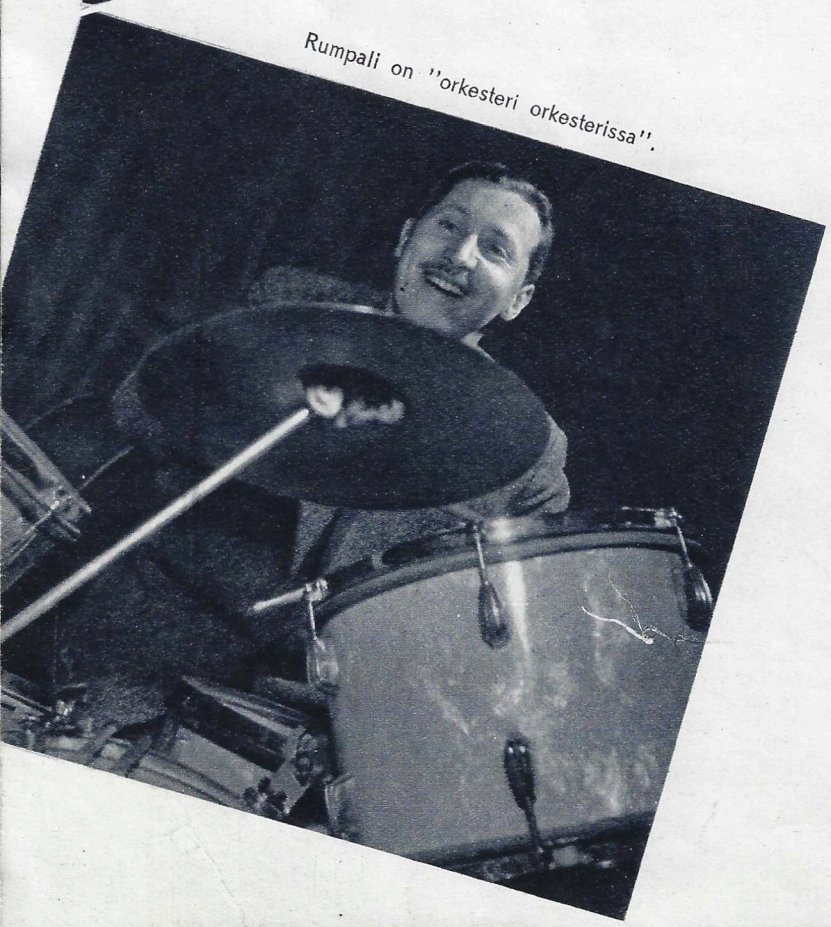

Rumpali on "orkesteri orkesterissa".

Kirj. VSFNT:n ansioitunut taiteilija
Leonid UTESOV.

Valok. J. Halip.

Joku aika sitten minulle soitettiin kuvalehti Neuvostoliiton toimituksesta ja pyydettiin, että kirjoittaisin näille palstoille maamme jatsimusiikista. Eräät ulkomaalaiset lukijat olivat nimittäin kyselleet kirjeissään, että onko Neuvostoliitossa jatsiorkestereita? Minussa, joka olen ikäni toiminut tällä alalla, tällainen kysymys herättää tietenkin hienoista hymyilyä.

Olen lähes kolmekymmentä vuotta johtanut jatsiorkesteria eli kuten sitä meillä useasti sanotaan estradiyhtyettä. Minä, enempää kuin ammattiveljenikään, en voi valittaa kuulijakunnan puutetta. Paljon on aina yleisöä E. Roznerin, N. Minhin, O. Lundströmin ja B. Renskin viihdeorkesterien konserteissa. Ja näiden vanhojen "tekijöiden" avuksi kasvaa nuoria voimia. Kuudennen nuorisofestivaalin musiikkikilpailuissa niittivät mainetta mm. Gruusian polyteknillisen korkeakoulun, Eestin yleisradion sekä Taiteilijain keskustalon viihdeorkesterit. Kukin näistä lahjakkaista nuorisoyhtyeistä etsii uusia, omia teitä jatsimusiikin alalla.

Monissa kaupungeissa saattaa nähdä ilmoituksia eri tasavaltojen estradiorkesterien konserteista. Nimi "tasavallan estradiorkesteri" annetaan muutamille suurimman yleisösuosion saavuttaneille esittäjäryhmille.

Sana "tasavallan" ei ole mikään satunnainen paikanmääräys, vaan se merkitsee sitä, että k.o. orkesterit pyrkivät säilyttämään kansallisen koloriittinsa niin ohjelmistossa kuin esitystavassakin. Tämän ansiosta päästään suurempaan monipuolisuuteen ja poistetaan pohjaa jäljittelyltä sekä kaavoittumiselta.

Isojen ammattimaisten estradiorkesterien ohella on olemassa paljon pieniä soittueita, jotka esiintyvät elokuvateattereissa, ravintoloissa ja tanssipaikoilla. Monilla työläisklubeilla on omat viihdeyhtyeensä.

Ihmisiä on monenlaisia. Toiset tunnustavat vain sinfonia- ja kamarimusiikin. Mutta on sellaisiakin, jotka pitävät vain kevyestä ajanvietemusiikista ja hylkäävät kaiken muun ikävänä. Mielestäni kummatkin ovat väärässä. Kaikki hyvä musiikki on hyvää. Me usein kiistelemme jatsimusiikista samoin kuin muistakin taidekysymyksistä, väittelemme niinsanotun modernismin kannattajien kanssa ja koetamme löytää mahdollisimman hedelmällisiä kehitysteitä taiteellemme.

Omat kasvonsa on silläkin estradiorkesterilla, jonka johtajana minä olen. Siihen kuuluu kaksikymmentäkuusi soittajaa, joista kukin on paitsi soittaja, myös näyttelijä. Monivuotisen yhteistyömme aikana olemme antaneet paljon suuria revyynäytäntöjä. Näissä musiikkihupailuissa kullakin meistä on ollut osansa sekä soittajana että näyttelijänä. Näistä ohjelmasommitteluista mainittakoon sellaiset kuin "Musiikkikauppa", "Kaksi laivaa", "Paljon melua hiljaisuudesta", "Tumma tahra" ym. Suuri ohjelma oli orkesterillamme toisen maailmansodan aikana, jolloin se konsertoi armeijan joukko-osastoissa. Viihdemusiikin kansanomaisuuden ja tunnustuksen todistuksena on mm. se, että 1942 minulle annettiin VSFNT:n ansioituneen taiteilijan nimi; kolme vuotta myöhemmin minut palkittiin Työn punaisen lipun ansiomerkillä ja 1947 sain VSFNT:n taiteen ansioituneen toimihenkilön kunniamerkin.

Orkesterimme tekee tunnetuksi kotimaista musiikki- ja laulutaidetta sekä hyvää ulkomaista musiikkia. Mikä meidän mielestämme on tällaista hyvää musiikkia? Sellaiset tuotteet, jotka sisältävät määrätyn musiikillisen ajatuksen, rytmin, melodian ja harmonian, t.s. perusainekset, joita ilman ei mielestäni voi olla musiikkia. Pelkkä rytmi ilman säveltä ja pelkkä sävel ilman harmoniaa ei voi tyydyttää minua eikä luullakseni kuulijakuntamme enemmistöäkään.

Amerikkalaisessa rytmimusiikissa on kieltämättä huomiota ansaitsevia, mielenkiintoisia ilmiöitä. Mielestämme siitä on kuitenkin otettava vain se, mikä siinä on todella ottamisen arvoista: esitystaito, soinnutuksen vaihtelevaisuus ja usein onnistunut kontrapunktinen ja polyfoninen esitystapa. Me kannatamme laajaa kanssakäymistä kaikilla kulttuurialoilla. Luodessamme omaa viihdemusiikkia pidämme arvossa myös ammattiveljiemme taidetta, silloin kun se todella on taidetta.

En mene sanomaan, että kaikkien estradiorkesteriemme ohjelmisto olisi ehdottoman hyvää, mutta tarkoituksemme on tehdä siitä hyvä. Tärkein mitä tavoittelemme musiikissa on tunneperäisyys, lyyrillisyys, tuoreus ja elämäniloisuus, sanalla sanoen kaikki, mikä kasvattaa esteettisiä tunteita, mikä "auttaa elämässä ja työssä", kuten eräässä laulussamme sanotaan. Innostus, jolla pyrimme parantamaan esityksiämme, on uusien myönteisten tulostemme parhain tae. Uskomme ystäviemme, olivatpa he missä tahansa, toivottavan meille menestystä tässä työssä.

Harjoitusten jälkeen Utesov saattaa olla tällaisessakin mielentilassa...

Gruusian polyteknillisen instituutin rytmiorkesterin laulajat G. Bzvaneli, Sh. Harabadze, G. Bakuradze ja T. Tsintsadze.

Kaikella sielulla!

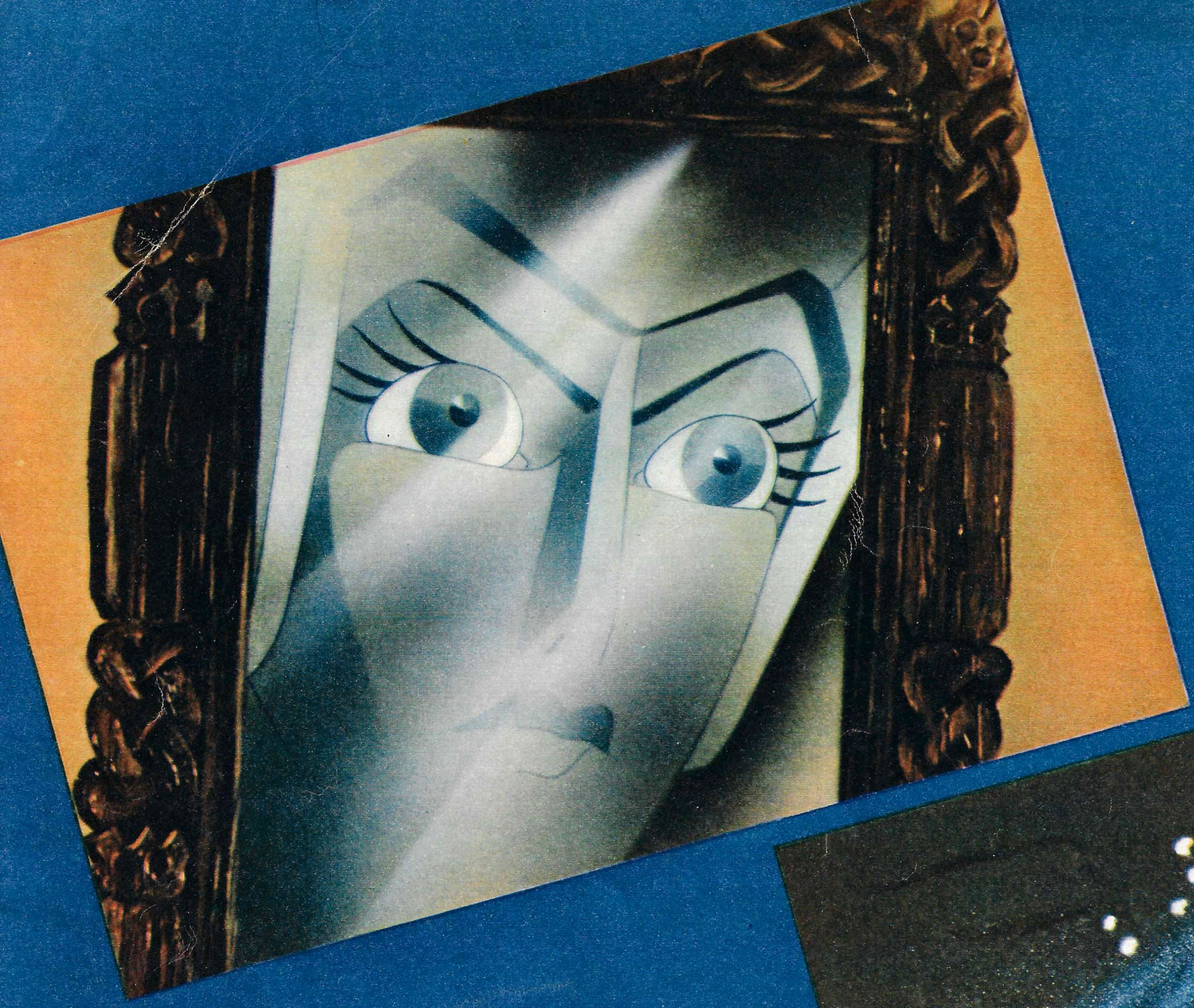

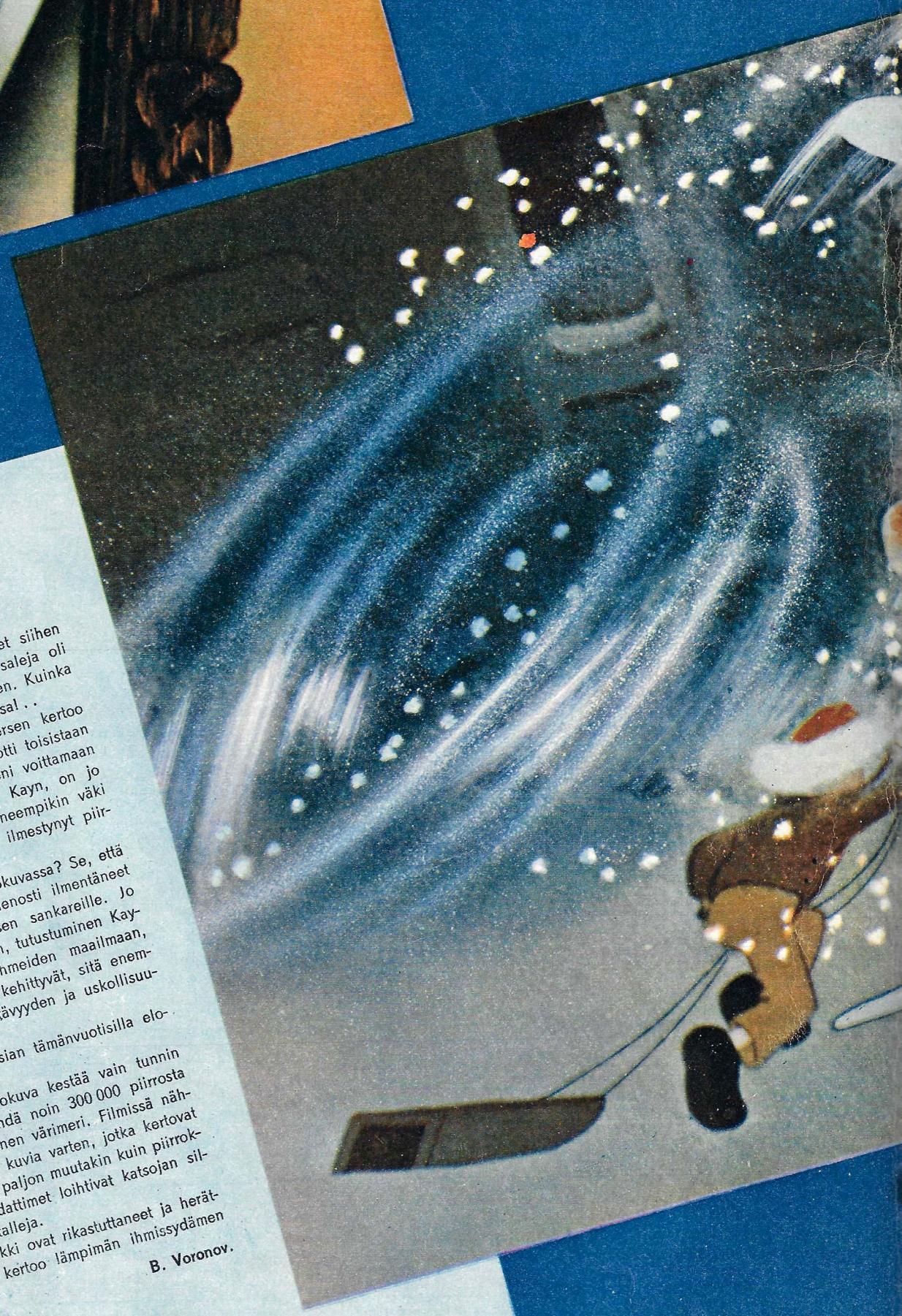

Lumikuningatar

. . .Lumi oli kinostanut linnan seinät ja rajut tuulet ovat puhkaisseet siihen ovet ja ikkunat. Pyryn sylissä syntyneitä, revontulten valaisemia avaria saleja oli samassa rivissä loputtomasti; suurin niistä oli monen peninkulman pituinen. Kuinka kylmää ja tyhjää olikaan noissa valkoisissa, kirkkaasti valaistuissa saleissa! . .

Tällä tavalla suuri tanskalainen satuseppo Hans Christian Andersen kertoo julman Lumikuningattaren palatsista. Satu Lumikuningattaresta, joka erotti toisistaan pienet ystävykset Gerdan ja Kayn, uhrautuvasta Gerdasta, joka kykeni voittamaan kaikki vaikeudet, kestämään kaikki koetukset ja löytämään jälleen Kayn, on jo vuosikymmeniä kiehtonut lapsukaisia. Eikä vain lapset, vaan varttuneempikin väki ihastuu kun Lumikuningattaren palatsin loihtii esiin valkokankaalle ilmestynyt piirroselokuva.

Mikä viehättää eniten tässä Sojuzmultfilmin valmistamassa elokuvassa? Se, että ohjaajat, piirtäjät ja muut taiteilijat sekä säveltäjä ovat niin hienosti ilmentäneet tämän kuolemattoman sadun koloriitin, antaneet ”elämän” sen sankareille. Jo alku — hyväntahtoisen sadunkertojan Ole Lukõien ilmestyminen, tutustuminen Kayhin, Gerdaan ja Lumikuningattareen — johdattaa meidät ihmeiden maailmaan, valloittavien seikkailujen piiriin. Mitä pitemmälle tapahtumat kehittyvät, sitä enemmän filmin kerronta tempaa mukaansa. Siitä uhkuu usko ystävyyden ja uskollisuuden voittoon.

Yleisö on antanut ansaitun arvon tälle filmille. Venetsian tämänvuotisilla elokuvajuhlilla se sai ensimmäisen palkinnon.

Todellinen mestaruus on aina suuren työn tulos. Elokuva kestää vain tunnin ja kymmenen minuuttia, mutta sitä varten on pitänyt tehdä noin 300 000 piirrosta ja luonnosta, käyttää 110 000 selluloidilevyä ja kokonainen värimeri. Filmissä nähtävät ihmeet ovat vaatineet suurta kekseliäisyyttä. Niitä kuvia varten, jotka kertovat Kayn leikkimisestä loistavilla kristalleilla, tarvittiin vielä paljon muutakin kuin piirrossia. Vartavasten valmistetut erikoislinssit ja valonsuodattimet loihtivat katsojan silmiin kaikissa sateenkaaren väreissä kimaltelevia kristalleja.

Näyttelijöiden vuoropuhelu, värit, liike ja musiikki ovat rikastuttaneet ja herättäneet uuteen elämään tuon kauniin sadun, joka kertoo lämpimän ihmissydämen voimasta.

B. Voronov.

Ohjaus L. Atamanov ja N. Feodorov, lavastus I. Shvartsman ja A. Vinokurov, musiikki A. Aivazjan, kuvaus M. Drujan.

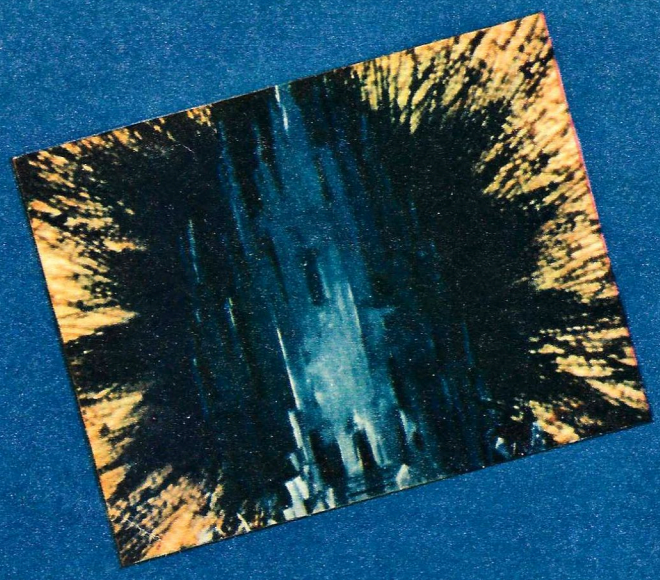

Vanha työmies Ivan Radtshenko ja eläkkeennauttija Mihail Golovatyi ovat vanhoja Pravdan tilaajia. Radtshenko on tilannut ensi vuodeksi lehdet työpaikallaan, Kievin konepajassa toimivan lehtiasiamiehen välityksellä. Näitä asiamiehiä on jokaisessa tuotantolaitoksessa ja virastossa.

Teknikko Klavdia Golikova ja insinööri Jevgeni Pavlenko käyvät työssä samassa tehtaassa. Kirjeenvaihtajamme kysymykseen Pavlenko vastasi: ''Tänä vuonna lehtirintamalla on oikein tilauskuume. Keskuslehdet, Kievin iltalehti ja Urheilulehti menevät kuin kuumille kiville. Hädin tuskin ennätimme tilata.''

Alkää luulko näitä naisia tyhjänpäiväisiksi muotinukeiksi, vaikka he eivät voikaan heti ratkaista, mitä kotimaisia ja ulkolaisia muotilehtiä olisi tilattava. Evelina Olevskaja toimii ekonomina Ukrainan suunnittelukomiteassa ja Kiira Shahova on lehtorina yliopistossa.

Lehtitilaukseni

Leonid Boiko tilaa jatkuvasti pilalehtiä Eulenspiegel, Krokodil, Shpilki, Perets ym. Hän on ammatiltaan pilapiirtäjä, minkä vuoksi tämä hänen intohimonsa on luonnollista kahdesta syystä: lukijana ja taiteilijana.

Kieviläinen ylioppilas Jevgenia Tupikina sisarenpoikansa kanssa. Pikkumies on jätetty hetkeksi tädin hoivaan äidin mennessä postitoimistoon tilaamaan lehtiä.

Kievin ensiapuaseman lääkäri Natalja Barmak kertoo tilanneensa sanomalehden Meditsinski rabotnik ja säännöllisesti lukevansa Literaturnaja gazetaa. Hänen miehensä on kotoisin Leningradista ja tilaa kieviläisenäkin jatkuvasti Nevaa.

Kielitieteen kandidaatilta Galina Bushinalta lääkäri kielsi ulosmenon; flunssan kanssa ei ole leikiteltävä! "Mutta, tohtori kiltti, tänäänhän on viimeinen tilauspäivä!" Työtoverit toki auttoivat: tilasivat hänelle 5 päivälehteä (kaksi venäjänkielistä, kaksi ukrainan- ja yhden englanninkielisen) sekä 5 aikakausjulkaisua.

Entä mitä kelloseppä Henrik Oganov on tilannut ensi vuodeksi? Häntä kiinnostaa paitsi tekniikka ja politiikka, myös musiikki, teatteri ja taidemaalaus. Siksi hän on tilannut Sovetskaja kulturan ja Teatr-lehden.

Kirj. **A. GALINSKI.**

Valok. V. Ruikovitsh.

Luettuaan ilmoituksen, että "Sojuzpetshatin" kaikissa osastoissa otetaan vastaan lehtien tilauksia seuraavalle vuodelle lukija sanoo ajatuksissaan: "Mitähän oikein tilaisi? Täytyy ajatella. . ."

Tällä tavalla reagoivat tietysti epäröivät luonteet. Painotuotteiden kysyntä kasvaa niin nopeasti, että kustantamot hädintuskin ehtivät tyydyttää sitä. Senvuoksi vakavammat kansalaiset päättävät lehtitilauksista laajennetussa perheneuvottelussa jo hyvissä ajoin. Ensimmäiseksi tilataan tavallisesti eniten levinnyt päivälehti Pravda, joka on ilmestynyt jo yli 45 vuotta. Silloin sen painos oli 40 000, mutta nyt se on yli 5,5 miljoonaa. Senjälkeen ruvetaan valitsemaan, mitä olisi tilattava pienimmille perheenjäsenille ja nuorelle polvelle sekä mitä julkaisuja tarvitsee itse kukin aikuisista.

— No, nyt on asia selvä, — päättelee perheenpää tyytyväisenä.

— Eiköhän olisi tilattava vielä. . . — puuttuu asiaan perheen äiti.

Silloin aloitetaan asia taas alusta. Izvestija vaiko Trud? Ogonjok vaiko Junost? Novyi mir vaiko Znamja? Sovetskaja zhenshtshina vaiko Rabotnitsa? Vaihtoehtoja on vaikka kuinka paljon, sillä maassa ilmestyy 7,5 tuhatta päivälehteä ja 2,5 tuhatta aikakausjulkaisua. Lisäksi on tarjolla lukuisia ulkolaisia julkaisuja.

Tarvittavaan päivään mennessä kysymys saa kuitenkin lopullisen ratkaisunsa kaikkien osapuolten tyydytykseksi.

. . .Kameramme on ollut kiertämässä Kieviä ja kurkistanut matkallaan eräisiin koteihin ja kirjastoihin lehtien tilaamisen näkökulmasta.

Nyrkkeily on Dynamon valmentajan Boris Fedtshenko-Dubrovinin leipäala. Hänen on tietenkin tiedettävä kaikki, mikä koskee tätä lajia. Siksi hän tilaakin monenlaisia kotimaisia ja ulkomaisia urheilulehtiä.

Maija Batushan työskentelee Kievin teknillisessä kirjastossa. Tulevana vuonna hänellä on tilaisuus tarjota lukijoille ulkomailla ilmestyviä tieteellisiä ja teknillisiä julkaisuja kaksi kertaa enemmän kuin ennen.

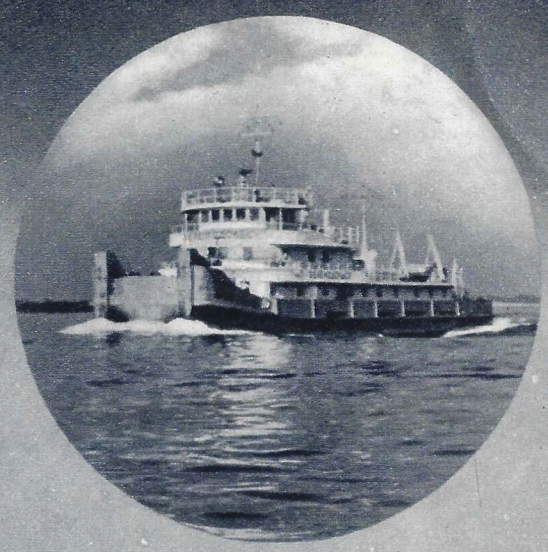

"TAKATUUPPAREITA"

Laivaliikennekauden lopulla saattoi Volgalla nähdä uusia moottorialuksia, joilla on muihin tämän luokan aluksiin verraten suurempi liikkuvaisuus, nopeus ja suuntavarmuus. Ne kykenevät kuljettamaan lotjakaravaaneja painoltaan aina 9 000 tonniin asti niissä uusissa vesistöissä, joita valtavien voimalaitosten padot ovat muodostaneet.

Näissä uusissa aluksissa ei ole peräsintä, vaan sen asemesta ne on varustettu kääntösuuntaajalla ja vakaajilla. Kun suuntainta käännetään puoleen tai toiseen, niin potkurista tuleva vesi iskee vakaajaan ja pakottaa laivan kääntymään, minkä tuloksena koko karavaani muuttaa kulkusuuntaansa nopeutta menettämättä.

Kuvissa moottorialus Zelenodolsk. Sen kulkunopeus on puolitoista kertaa suurempi kuin tavallisen aluksen.

Valok. P. Vyshkind.

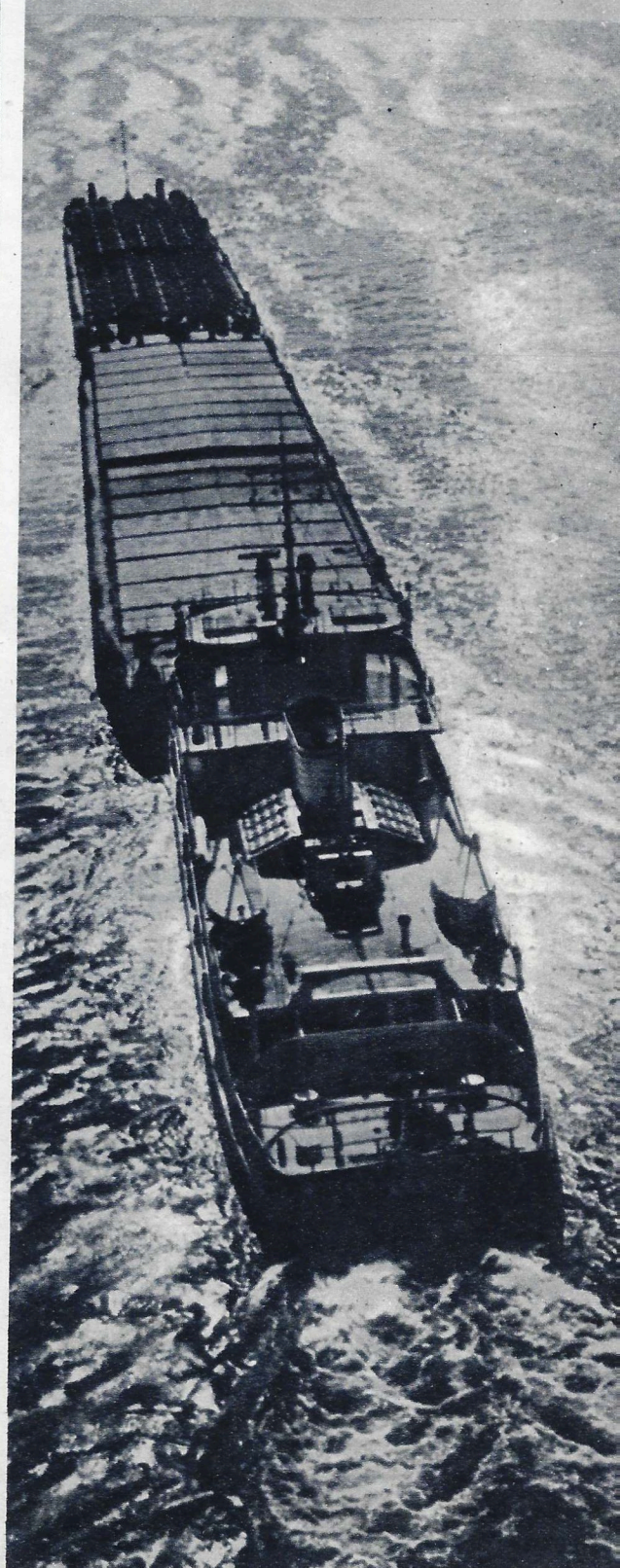

Tyttöjä uimassa. Öljyvärimaalaus vuodelta 1952.

Hiihtäjiä. Florentiininen mosaiikki vuodelta 1950.

Nikitka — ensimmäinen venäläinen ilmailija. Öljyvärimaalaus vuodelta 1936.

Sukeltava poika. Pronssiveistos vuodelta 1939.

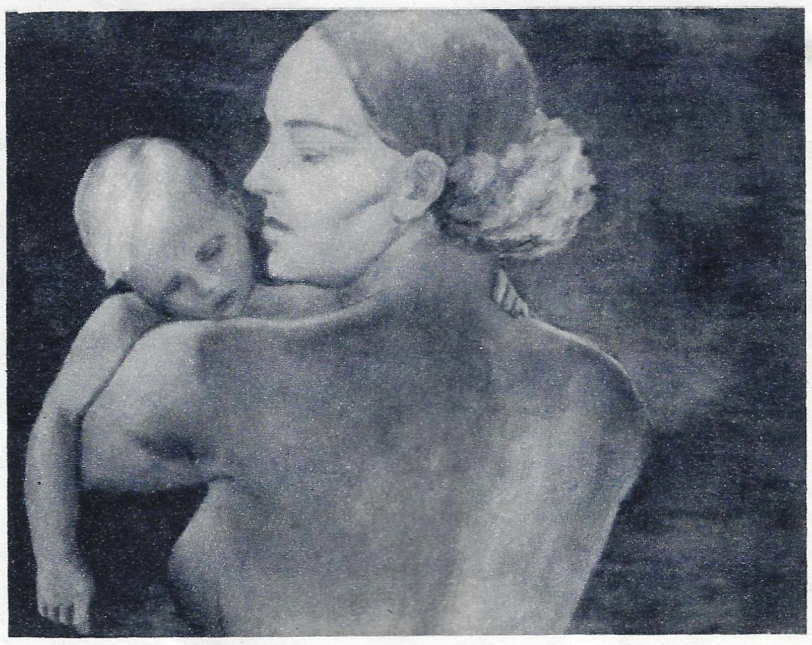

Äiti. Öljyvärimaalaus vuodelta 1939.

ALEKSANDER DEINEKA

A. A. Deineka.

J. A. KIBRIK, Neuvostoliiton taideakatemian kirjeenvaihtajajäsen.

Ihailemme siveltimen mestareita, jotka osaavat kirkkaasti ja totuudellisesti kuvata ihmistä, luontoa ja tapahtumia. Aleksander Deinekan luomistyötä eivät luonnehdi vain nämä seikat, vaan myös se vielä arvokkaampi ominaisuus, että hän miltei jokaisessa taulussaan tuo ilmi asioiden aivankuin yllättävän ja houkuttelevan ajatuksen. Hänen tuotantonsa on loputonta löytöretkeilyä maailmassa, jota hän tarkastelee aikalaisen ja suuren taiteilijan silmin. Taiteen ylevin merkitys ilmeneekin käsittääkseni juuri tässä piirteessä. Sen ansiosta me katsojat opimme näkemään maailman kiehtovampana, kauniimpana ja sisällökkäämpänä, ja nimenomaan tuo nautinto herättääkin meissä kiitollisuutta taiteilijaa kohtaan, koska hän ei rajoitu vain maailman kuvaamiseen vaan näyttää sen taiteellisesti ajateltuna.

Deineka on meidän aikakautemme taiteilija. Hänen persoonallisuutensa muotoutui vallankumouksen ja neuvostovallan vakiintumisen vuosina. Kaikki neuvostokansan tärkeimmät elämänvaiheet ovat saaneet heijastuksensa hänen luomistyössään.

Hänen jokainen työnsä on omintakeisuudessaan ainutkertainen, yllättävä, huomiotaherättävä ja vielä vuosienkin kuluttua mieleen muistuva. Hänen taulujensa tavaton ilmaisuvoima, energia ja dynaamisuus tekevät katsojaan syvän vaikutuksen.

Varsin huomattava sija Deinekan aiheistossa on elämäniloisella ja karaistuneella urheilunuorisolla, jonka terveessä ruumiissa asustaa terve sielu. Se aivankuin olennoi valtakuntamme nuoruutta, neuvostokansaa, sen nykyistä ja huomista päivää.

Neuvostotodellisuutta luonnehtivat myrskyisä kehitys, rohkeat läpimurrot, nopea nousu ja rauhaton etsintä. Deineka on herkkä havaitsemaan ja ikuistamaan uusien piirteiden ilmentymiä aikalaisissaan — mikä tulee esille esim. urheilijan, insinöörin ja työmiehen luonnonnäkemyksen kuvauksessa. Deinekan käsialan havaitsee heti ensi silmäyksellä myös maisemamaalauksista, esimerkiksi hänen valtateittensä, jokiulapoittensa, tehdaspihojensa ja uudisrakennuksiensa erikoislaatuisesta viehättävyydestä.

Taiteilijan rakkaimpia aiheita ovat sisukkaasti eteenpäin rientävät rakentajat, soturit ja urheilijat. Tämä eteenpäinmenon motiivi esiintyy, eikä suinkaan sattumalta, Deinekan lukuisissa maalauksissa: siinä on kysymys neuvostokansasta, joka kulkee kohti kommunismia raivaten tieltään kaikki esteet.

Deinekan taiteelle on oleellista laajapiirteisyys muodon ja tilan tulkinnassa sekä moniulotteisuus eri taidealojen hallinnassa. Niinpä hän on uurastanut vuosikausia suurella menestyksellä freskon, mosaiikin, veiston ja graafisen taiteen alalla. Kaikilla näilläkin taidealoilla hän on päässyt tuloksiin, jotka ovat rikastaneet hänen luomistoaan ja vaikuttaneet tuntuvasti muihinkin taiteilijoihin.

Näiden rivien kirjoittajaa voidaan moittia siitä, että hän ei mainitse yksityisiä tauluja eikä seikkaperäisemmin syvenny niiden aihevalintaan ja suoritukseen. Näin lyhyessä esityksessä on kuitenkin rajoituttava vain tärkeimpään — Deinekan taiteen sisältöön, ts. läpileikkaukseen niistä tunteista ja ajatuksista, siitä sisäisestä maailmasta, minkä hän mahduttaa maalauksiinsa, minkä vuoksi hän tarttuu kulloinkin kyseessäolevaan aiheeseen ja käyttää kulloinkin sopivimpia taidekeinoja.

Syventyminen Deinekan tuotantoon merkitsee sukeltautumista hahmojen ihmemaailmaan, jonka levottoman lumouden määritteleminen on yhtä vaikeata kuin sävelen kuvaaminen.

Meren rannalla. Öljyvärimaalaus vuodelta 1956.

NUORI NÄYTTELIJÄTÄR

Valok. V. Shahovskoi.

Jelena Dobronravovan kuvia eri ajoilta. Ylhäältä: 1) Kirjat ovat olleet hänen ystäviään lapsuudesta lähtien. 2) Tässä leikitään "teatteria". 3) Isä ja tytär shakkilaudan ääressä. 4) Uutta osaa mietiskellään...

Maksim Gorkin "Foma Gordejev" -romaanin mukaan dramatisoidussa näytelmässä Jelena Dobronravova esittää elämän murjomaa, mutta ihmisarvonsa säilyttänyttä nuorta naista — Sashaa. →

HOTELL

Kirj. **R. N. SIMONOV,**
Neuvostoliiton kansantaiteilija.

Tummapukuinen nuori solakka nainen ilmaantuu hitain askelin näyttämölle. Hänen jähmettyneessä, väsyneessä katseessaan kuvastuu kaiho ja epätoivo. Kuin haavoitettu lintu, kaunis ja ylpeä, kamppailee hän elämästään vieraiden, välinpitämättömien ihmisten maailmassa. Tällaiseksi hahmoittelee Jelena Dobronravova ristiriitojen raateleman Sashan Moskovan Vahtangov-teatterin näytelmässä "Foma Gordejev", jossa eteemme elävöityvät vallankumousta edeltäneen vanhan Venäjän synkät ajat.

Jelena Dobronravova on Taideteatterin tunnetun näyttelijän B. G. Dobronravovin tytär. Jo pienestä pitäen tyttö alkoi "leikkiä teatteria", mitä harrastusta isä kaikin tavoin tuki.

Ensimmäiset askeleensa varsinaisen taiteen polulla nuori näyttelijätär otti Vahtangov-teatterin näyttelijäkoulun oppilasesityksissä. Opettajat ja vanhemman polven näyttelijät huomasivat jo silloin hänen tavallista suuremmat lahjansa. Hänen avuistaan pistivät silmään erikoisesti tuoreus ja välittömyys, viehättävä ulkonäkö, pehmeänsointuisa ääni sekä voimakas sisäinen viritys ja sen hillitty ulkoinen ilmennys.

Teatterikoulun päättämisen jälkeen Jelena Dobronravova kiinnittäytyi heti Vahtangov-teatteriin, missä hän on ehtinyt näytellä Katja-nimistä maalaistyttöä N. Pogodinin näytelmässä "Kiväärimies", opettaja Osadtshajaa Tur-veljesten näytelmässä "Eron jälkeen" ja Sashaa M. Gorkin "Foma Gordejev"-romaanin näytelmänöksessä. Nyt hänelle on uskottu W. Shakespearen "Hamletin" Ophelian vaikea ja vastuullinen osa.

Vaikuttava on Dobronravovan osasuoritus myös elokuvassa "Suuri perhe", joka on verrattain laajasti tunnettu niin Neuvostoliitossa kuin ulkomaillakin. Parhaillaan hän osallistuu elokuvaan "Kotikaupungissa", jossa hän esittää naiskersanttia.

Olen monesti tarkkaillut sitä vakavuutta ja syvyyttä millä Jelena Dobronravova muovailee uusia taidehahmoja. Hän lukee paljon ja tutkii tarkasti kaiken, mikä tavalla tai toisella liittyy hänen sankarittarensa elämään.

Jelena Dobronravovan taiteilijaura on vasta alussa. Hänellä on edessään vaikea, mutta lupaava tie suureen taiteeseen.

←
He ovat käyneet vieraiksi toisilleen. Kohtaus Tur-veljesten näytelmästä "Eron jälkeen".

Alla välähdyksiä elokuvista "Kotikaupungissa" ja "Suuri perhe", joihin J. Dobronravova osallistuu.

PIIKKILANGAN TAKANA

Vanki tuodaan siirtolaan. Hän katselee karsaasti vahtitorneja ja piikkilanka-aitausta.

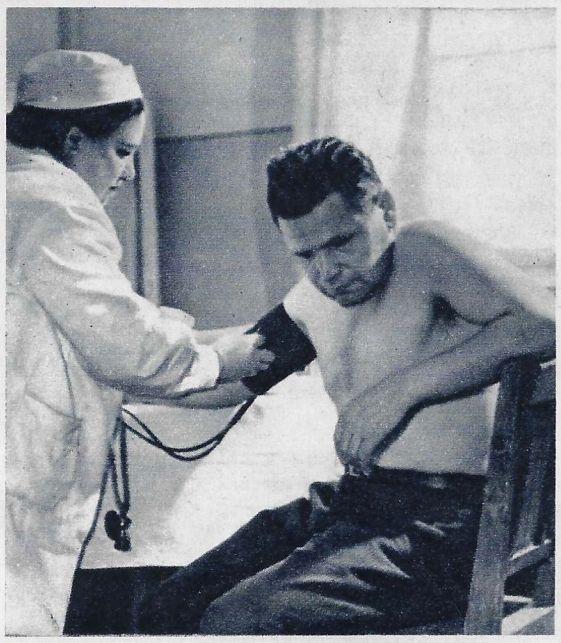

Täällä on hyvä sairaala. Ennen kuin tulokas ryhtyy taloksi, hänen terveytensä tutkitaan huolellisesti.

Sitten hän joutuu johtokunnan puhutteluun. Siinä selvitetään mihin työhön hän on sopiva ja mitä ammattia hänelle on parasta opettaa. Yleensäkin on hyvä tutustua tulokkaaseen ja hänen luonteenlaatuunsa.

Kahden viikon karanteenin jälkeen vanki pääsee toisten pariin ja työpaikalleen. Asuntolasta miehet marssivat työhön ryhmänvastaavan johdolla. Hänetkin valitaan vankien joukosta.

Ne, jotka eivät ole saaneet keskikoulusivistystä, ovat velvolliset käymään iltakoulua. Sen oppikurssi ei eroa yhtään tavallisten koulujen ohjelmasta.

Nurkkaus huonekaluverstaalta, missä useimmat vangit käyvät työssä.

Kirj. **D. BELJAJEV.**

Valok. A. Garanin.

Halun mennä käymään ojennustyösiirtolassa herätti meissä erittäin hyvä ja kaunis vaatekaappi eräässä Minskin huonekalukaupassa. Tiedustellessamme kuka sen oli valmistanut saimme kuulla niitä tehtävän eräällä ojennustyölaitoksella. Käsityksemme rikollisuudesta ei tahtonut sopia yhteen noin suurella taidolla ja huolella suoritetun työn kanssa. Juuri siksi halusimmekin tutustua lähemmin tähän ”toiminimeen”. Kun sanomalehtimiehinä esitimme asiasta toivomuksen Valko-Venäjän sisäministerille, hän sanoi:

— Mikäpä siinä... Yhteiskunnalla on oikeus tietää, miten ne yksilöt elävät, joille se langettaa tuomionsa.

Kohta olimmekin piikkilanka-aidalla ympäröidyn muurin sisällä. Tähän laitokseen lähetetään henkilöitä, jotka on tuomittu varkaudesta, kavalluksesta, ryöstöstä ja muista kriminaalirikoksista. Neuvostoliitossa rikollisuus vähenee vuosi vuodelta eikä täällä ole enää pitkiin aikoihin ollut ns. järjestynyttä rikosmaailmaa, mutta rikoksia kylläkin vielä tapahtuu. Tuollaisissa tapauksissa herää kuin itsestään kysymys: entä sitten kun rangaistusaika on päättynyt? Ottaako sen kärsinyt opikseen ja palaako hän rehelliseen työhön? Yhteiskunnan humaanisuus ilmenee mm. siinä kuinka se taistelee jäsentensä normaalien elämäntapojen puolesta, hylkääkö se normiensa rikkojan lopullisesti, viitaten kintaalla hänen tulevalle kohtalolleen, vai yrittääkö se parantaa hänet, nostaa rikollisen ylös kuilusta johon hän on vajonnut.

Nämä ajatukset askarruttivat meitä siirtolaan tullessamme.

Ellei tietäisi, ketä täällä asuu, ei osaisi olettaakaan, että puisto, kukkatarha, puistokäytävät, kerhotalo, ruokala, kirjakioski ym. ovat vankien vangeille luomia. Totta puhuen mielessämme välähti huolestus, että kunpahan tästä kaikesta kertominen ei vain lieventäisi lain kunnioitusta ja pelkoa vapauden menettämisestä. Siirtolan päällikkö, jolle ajatuksemme ilmaisimme, vain hymähti ja kehoitti tiedustelemaan asiaa vangeilta itseltään. Huomiomme kiintyi mieheen, joka seuraili uteliaasti edesottamuksiamme. Saimme kuulla hänen kärsineen kahdeksan vuoden tuomiosta jo kaksi vuotta.

— Mistä teidät tuomittiin?

— Anastuksesta...

Vangit eivät kuulu käyttävän mielellään sanontaa ”varkaudesta”, vaan viljelevät lievempää synonyymia — ”anastus”. Kysellessämme miehen vointia hän hetken mietittyään virkkoi:

— Olen ravittu ja puettu, teen työtä ja lueskelen, saanpa vielä palkkaakin, jonka voin lähettää perheelle tahi osittain käyttää täällä omiin tarpeisiini... Mutta olepas vuosikausiin kuulematta ”toveri”-sanaa ja liikkumatta vapaasti kaduilla... Sitä en kehoittaisi kenenkään kokeilemaan... Vasta täällä ihminen alkaa ymmärtää, että vapaus on kaikkein kallein aarre...

Eristäminen yhteiskunnasta on raskasta muillekin vangeille. Havaitsimme muutoin, että siirtolan palveluskunta oli varsin vähälukuinen. Ihmettelimme sitä hiukan. Päällikkö selitti, että järjestyksen ylläpidosta ja kasvatustyöstä huolehtivat osittain itse vangit. Yleisissä kokouksissaan he valitsevat keskuudestaan luottamusmiehiä, jotka toimivat sellaisten kysymysten parissa kuin hygienia ja elinolot, urheilu, ammattikoulutus, ruokailu- ja kauppalaitokset. Siirtolassa on myös toverioikeus, joka niinikään valitaan yleisessä

Keittiössä tapasimme tämän viiksellisen astianpesijän. "Kuinka asiat luistavat?" — kysäisimme mieheltä. — "Huononlaisesti, neljään vuoteen en ole saanut viinan tippaa", hymähti kysytty.

Siirtolassa on kerhotalo jossa toimii näytelmäpiiri, shakkikerho, kuoro ja tanssiryhmä. Vankien soittokuntaa harjoittelemassa.

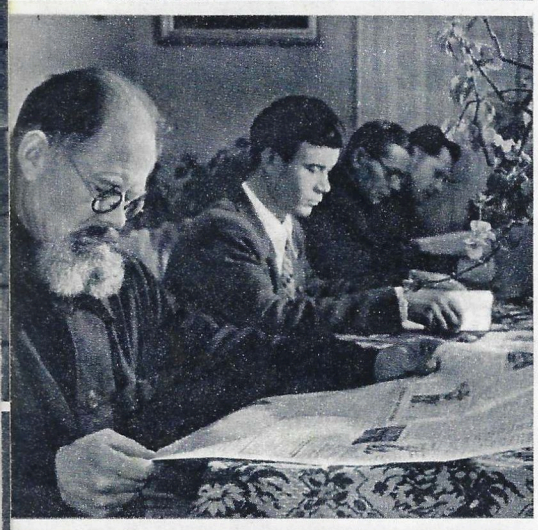

Kirjaston lukusalissa on iltaisin paljon väkeä. Sanoma- ja aikakauslehtiä luetaan ahkerasti.

Tämä talo on omaisten tapaamista varten. Siinä on neljä huonetta. Jos vanki käyttäytyy moitteettomasti ja tekee työtä tunnollisesti, hänen sallitaan tavata vaimoaan ja muita sukulaisiaan.

Vangin vaimo on tullut tapaamaan miestään. Tässä huoneessa he viettävät pari—kolme vuorokautta. Ensi töikseen "nuori pari" laittaa illallisen.

Työstä maksetaan palkka. Sitä ei kuitenkaan makseta käteisenä, vaan talonkeina, jotka kelpaavat maksuvälineeksi siirtolan kauppaan. Loput vanki saa vapautuessaan, taikka lähetetään hänen perheelleen.

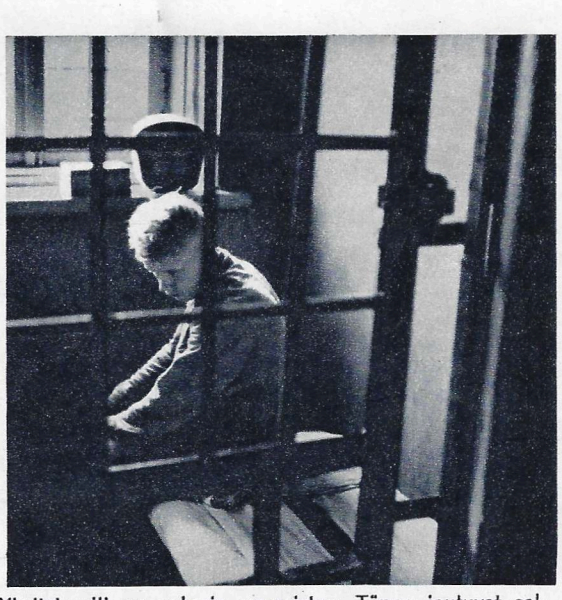

Yksityisselli on ankarin rangaistus. Tänne joutuvat sellaiset, jotka rikkovat törkeästi järjestyssääntöjä. Tällaiset tapaukset ovat kuitenkin harvinaisia.

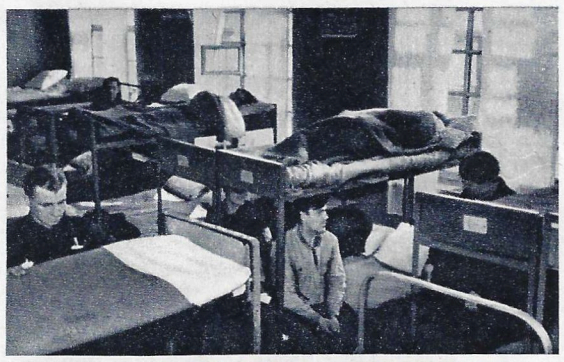

Näissä kahdessa kuvassa on asuntosellejä. Ylemmässä on tavallinen kerrossängyillä kalustettu huone. Alemmassa suuremmilla mukavuuksilla varustettu yhteisselli sellaisia varten, jotka käyttäytyvät hyvin ja ylittävät työnorminsa.

kokouksessa. Toverioikeudessa käsitellään sisäisen järjestyksen rikkojain tekoja. Vangit itse johtavat kerhotalon, ruokalan, saunan ja lainakirjaston työtä sekä ovat työverstaissa osastonpäällikköinä ja mestareina. Tavallisesti tuollaisiin toimiin nimitetään sellaisia, jotka vilpittömästi katuvat rikostaan ja osoittavat työllään ansaitsevansa luottamusta.

Varasta ei ole aina helppo totuttaa työntekoon, mutta se on kuitenkin mahdollista. Tarkasti harkittu kasvatusjärjestelmä alkaa ajanpitkään vaikuttaa, ja vain kaikkein paatuneimmat pahantekijät saattavat säilyä parantumattomina.

Siirtolassa toimii kokonainen kurssiverkosto. Mainittakoon esim. puuseppä-, autonkuljettaja- ja kirjanpitokurssit. Oppivelvollisuutensa aikoinaan laiminlyöneet ovat velvolliset käymään täällä iltakoulua.

Saatuaan ammattitaidon ja koulusivistyksen vangin ensimmäisenä ajatuksena on päästä vapauteen ja työhön uudelle ammattialalleen.

Vihdoin vanki pääseekin vapauteen. Mikä on hänen kohtalonsa siellä? Millä tavalla eri laitosten ja työmaiden johtajat suhtautuvat häneen ja avaavat hänelle työpaikan oven? Kaikkea saattaa sattua. Siksi Neuvostoliiton lait määräävät: siirtolasta vapautetulle on kahden viikon kuluessa järjestettävä hänen ammattinsa mukaista työtä. Siirtolan johto puolestaan seuraa tämän lain tiukkaa noudattamista. Sitä valvovat myös prokuraattorilaitoksen paikalliset edustajat.

— Entiset rangaistusvangit kirjoittavat meille miten heidän elämänsä on järjestynyt. Voisimme näyttää teille satoja kirjeitä, — sanoo siirtolan päällikkö.

Luimme noita kirjeitä. Niistä uhkui vilpitön kiitollisuus tuohon vaikeaan mutta kiitolliseen uudelleenkasvatustyöhön omistautuneita ihmisiä kohtaan. Vankila voi runnella asukkinsa sekä henkisesti että moraalisesti, mutta se voi myös parantaa hänet, vaikkakaan ei ehkä jokaista. Kaikki riippuu kasvatusjärjestelmästä, siitä miten ihmiseen suhtaudutaan. Piikkilanka, joka erottaa vangin yhteiskunnasta ja vapaudesta — on rangaistus; kasvatustyö, jota piikkilanka-aidan takana suoritetaan — on hoitoa. Tällä tavalla, rangaistuksen ja ihmisrakkauden yhteisvoimalla neuvostovaltio ratkaisee järjestyksen ylläpitämisen ja lainsuojelun ongelmia.

Siirtolan alueella on neljä postilaatikkoa. Ensimmäinen Valko-Venäjän sisäministerille osoitettuja kirjeitä ja valituksia, toinen tasavallan prokuraattorille tarkoitettua postia, kolmas Neuvostoliiton sisäministerille ja Yliprokuraattorille osoitettuja kirjeitä sekä neljäs siirtolan päällikölle tarkoitettuja valituksia varten. Kirjeitä on oikeus lukea vain niillä, joille ne on osoitettu.

Toverioikeuden istunto kerhotalon salissa. Vanki on laiminlyönyt useita koulutunteja ja saa nyt antaa selityksen asiasta. Toverioikeuden jäsenet valitaan vankien yleisessä kokouksessa.

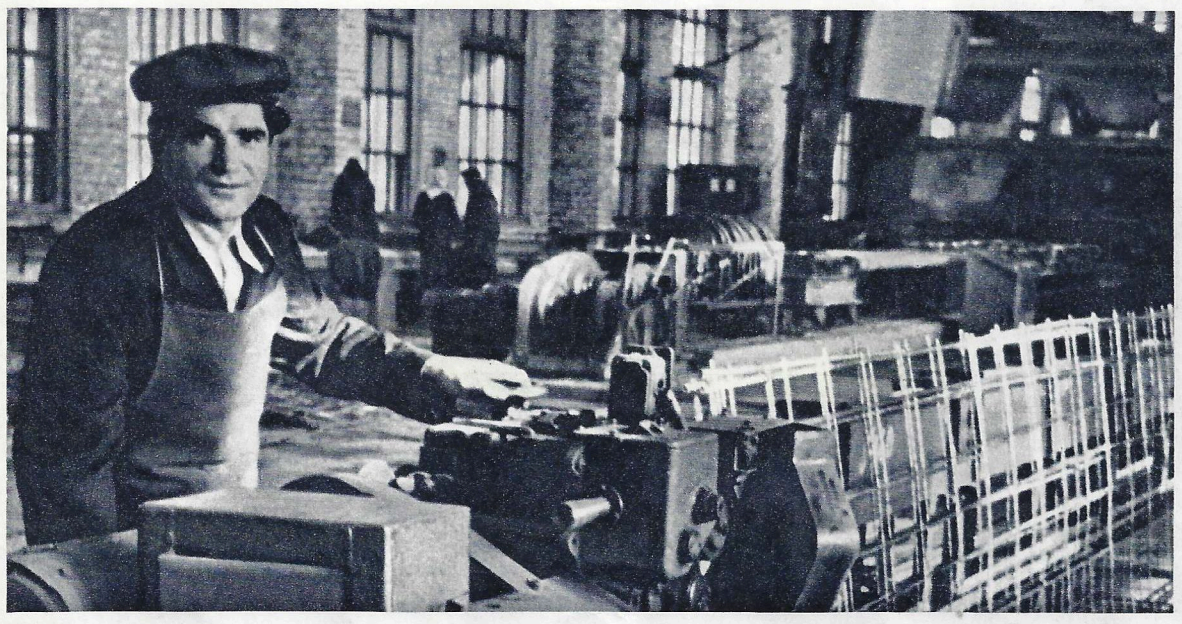

Eräässä suuressa tehtaassa on työssä entinen vanki M. F. Tiedustelimme häneltä: "Mikä oli muistettavin tapaus siirtolassa olonne aikana?" "Päivä, jolloin lähdin sieltä", — vastasi puhuteltu. — "Tiedättehän, että kultahäkistäkin lintu pyrkii vapauteen." On vaikea väittää vastaan.

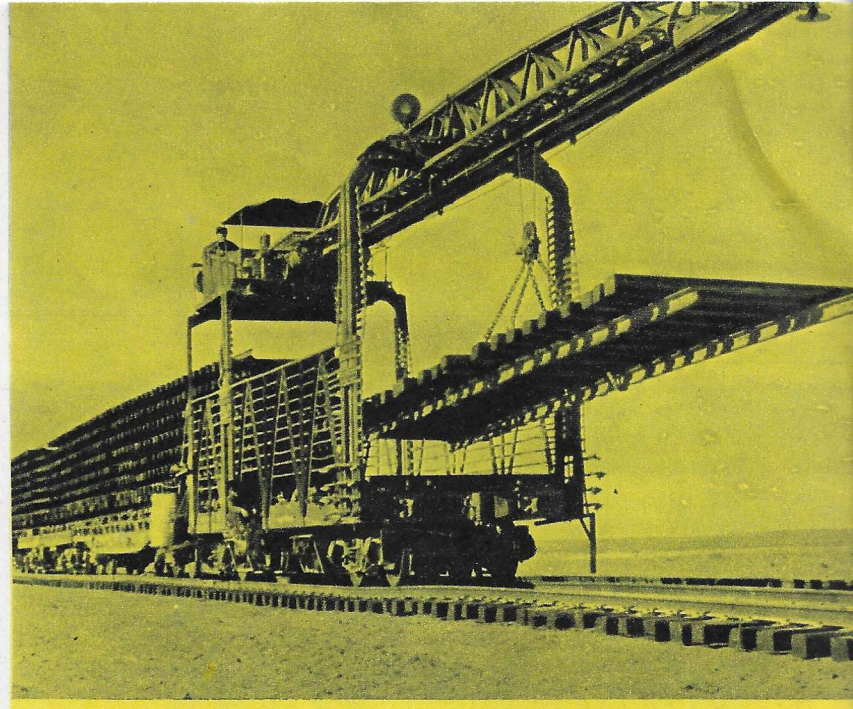

Kiskotuskone työssä.

Alma-Ata—Lanchou

Neuvostoliiton ja Kiinan kansantasavallan kesken tehdyn sopimuksen mukaisesti on ryhdytty rakentamaan rautatietä, joka luo lyhimmän mahdollisen junayhteyden näiden kahden suuren veljesvaltakunnan pääkaupunkien, Moskovan ja Pekingin välille. Neuvostoliitto rakentaa yli 300 kilometrin pituisen ratajakson Aktogaista valtakunnanrajalle. Rakentajien on voitettava suuria vaikeuksia, sillä rata kulkee tiettömien ja miltei vedettömien erämaiden ja arojen halki. Vuoden aikana ratatyömaalla on tehty maatöitä noin 2 miljoonaa kuutiometriä, rakennettu paljon erilaisia teknillisiä laitteita, asuntoja ja asema- ym. rakennuksia sekä vesitorneja.

Rautatien rakennuksella on vain puolitoista tuhatta työläistä, mutta sensijaan paljon koneita, minkä vuoksi rataa valmistuu toista kilometriä päivässä.

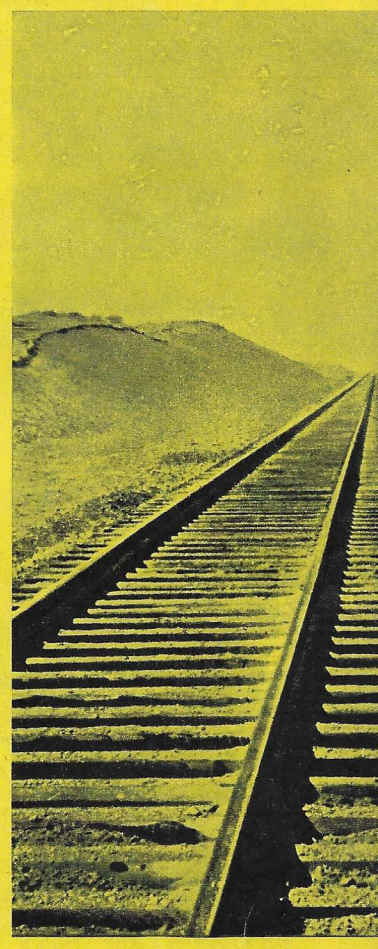

Valmista rataa

Pengerrys- ja tasoitustyöt käynnissä.

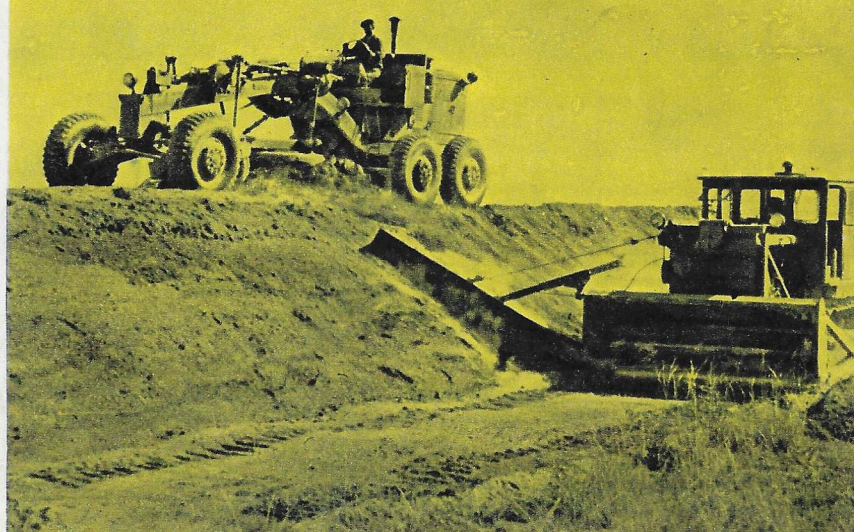

Norjan luistelukuningas Oscar Mathisen. Hänen maailmanennätyksensä 1 500 metrillä kesti 23 vuotta.

Ennätyksen historia

Ylioppilas Juri Mihailov on 27-vuotias. Hän on syntynyt Kalininin kaupungissa ja harrastanut urheilua varhaisesta nuoruudestaan: aluksi yleisurheilua, soutua ja pyöräilyä. Luistellut on 6 vuotta, jona aikana osallistunut moniin kansainvälisiin kilpailuihin. Hän ja Jevgeni Grishin pitävät nimissään 1 500 metrin maailmanennätystä.

Kirj. **J. RUBIN.**

Talven kynnyksellä jokainen luistelija odottaa jännityksellä päivää, jolloin pääsee kokeilemaan kuntoaan "oikealla" jäällä. Samaan aikaan hän silmäilee ympärilleen ja seuraa mahdollisten kilpaveikkojensa vetoa. Norjan Roald Aass ja Suomen Toivo Salonen etsivät lehdistä Jevgeni Grishinin, Juri Mihailovin ja Boris Shilkovin tuloksia. Nämä puolestaan pitävät tarkasti silmällä toisiaan. Miten naapuri pinkaisee puolitoista kilometriä?.

Tämän suositun moniottelumatkan maailmanennätyksen "elämäkerta" on muutoin hyvin mielenkiintoinen. Ensimmäisen ja viimeisen 1 500 m ME-tuloksen välillä on eroa kokonaista 26,4 sekuntia. Tämän lähes puolen minuutin pudottamiseen on tarvittu aikaa 64 vuotta!

Vuonna 1893 pidettiin Groningenissa (Hollannissa) kansainväliset luistelukilpailut. Hollannin Jaap Eden voitti silloin 1 500 metriä ajassa 2 minuuttia 35 sekuntia. Se rekisteröitiin ensimmäiseksi viralliseksi maailmanennätykseksi. Puolentoista kuukauden kuluttua Norjan Peder Ostlund tekaisi uuden ME:n. Sitten radalle tuli hänen maanmiehensä Einar Halvorsen, joka karisti tuloksesta vielä 1,8 sekuntia. Ostlund ei kuitenkaan antanut periksi, vaan jo seuraavana päivänä otti ennätyksensä takaisin ajalla 2 minuuttia 28,8 sekuntia. Mutta "lentävä hollantilainen" Eden ei myöskään jäänyt lepäämään laakereille: hän teki mainion ajan — 2.25,4. Vasta kolmen vuoden kuluttua Ostlundin onnistui taas päästä parempaan tulokseen 2.23,6. Kahta vuotta myöhemmin hän paransi sitä vielä sekunnilla. Vuosisadan alussa kiistaan tuli mukaan Norjan luistelukuningas Oscar Mathisen. Hän paransi neljästi 1 500 metrin maailmanennätystä ja pääsi lopulta loistoaikaan 2 minuuttia 17,4 sekuntia.

Melkein kaikki Mathisenin ja muiden ennätysmiesten tulokset syntyivät Sveitsissä Davosin vuoristoradalla, jota sanottiinkin "ennätystehtaaksi". Siellä on puhdas vuoristoilma ja alppiauringon ihanteelliseksi hioma jää, mikä kaikki tekee sen erittäin suotuisaksi kilpailupaikaksi.

Oscar Mathisenin ennätys kesti kokonaista 23 vuotta. Alettiin jo puhua, että se olisi yleensä lyömätön, "inhimillisten mahdollisuuksien äärimmäisraja". Areenalle tuli kuitenkin yhä uusia miehiä. Tammikuun viimeisenä päivänä 1937 Mathisenin ennätyksestä tipautettiin Davosin radalla heti 2,5 sekuntia. Sen teki Norjan Michael Staksrud, mainio urheilumies ja isänmaanystävä, jonka fanatistit surmasivat Norjan miehityksen aikana. Vuonna 1939 Hans Engnestangen supisti Staksrudin aikaa 1,1 sekunnilla. Näin siis Norjan pojat kiidättivät tämän matkan maailmanennätystä mieheltä toiselle kuin viestikapulaa. Mutta vuodet vierivät ja norjalaisten hegemoniasta tuli loppu.

Vuonna 1951 avattiin Neuvostoliitossa vuoristorata Alma-Atan lähelle Ilin-takaisen Alataun vuorilla. Pikku Alma-Atinkan kristallinkirkas vesi tekee sikäläisen jään niin liukkaaksi, että eräät mestarimiehetkin tuntevat alussa itsensä miltei alokkaiksi. Ensimmäiset kilpailut tällä radalla johtivatkin sensaatiotuloksiin.

Seuraavana vuonna pidettiin uudella radalla Neuvostoliiton mestaruuskilpailut. 1 500 metrille starttasi mm. Valentin Tshaikin Kirovin kaupungista. Kilpailuja suosi kaunis sää: aurinko loisti eikä ilmassa tuntunut tuulen henkäystäkään. Kello soitti viimeiselle kierrokselle. Katsomo oli jännittynyt, ilmassa tuntui loistotuloksen enteilyä. Matka katkesikin tosiaankin 2 minuutissa 12,9 sekunnissa. Eräät tuomarit alkoivat epäillä kellojaan. Ne tarkastettiin kahdesti ja kaikki totesivat viisareiden pyörivän moitteettoman tarkasti. Engnestangenin ennätys siirtyi vainajien joukkoon. Kolmen vuoden kuluttua moskovalainen Jevgeni Grishin vähensi siitä vielä 3,1 sekuntia.

Kun maailma sai kuulla uusista tuloksista monet ulkomaiset luistelijat ja urheilutarkkailijat sanoivat "venäläisiä kelloja liian hitaiksi ja metrejä liian lyhyiksi" He saivat kuitenkin ottaa kohta sanansa takaisin.

Tammikuun 20 päivänä 1956 Neuvostoliiton Juri Mihailov pudotti Davosissa Grishinin ennätyk-

Brysselin esikaupunkialueella sijaitsevaan Heiselin puistoon rakennetaan vuoden 1958 Maailmannäyttelyn paviljonkeja. Erään aukean ympärille sijoitetaan ulkomaiset "jättiläiset", kuten belgialaiset sanovat Neuvostoliiton, USA:n ja Ranskan paviljonkeja. Neuvostoliiton näyttelyrakennusta Belgian lehdet luonnehtivat sanoin: "Parthenon teräksestä, alumiinista ja lasista", USA:n paviljonkia ne sanovat "Nykyajan Colosseumiksi" ja Ranskan eriskummallista kompleksia — historiallisten vertauskohtien puutteessa —

26-vuotias Jevgeni Grishin, ammatiltaan kaivertaja. Syntynyt Tulassa. Aluksi innostui pyöräilemään ja sitten luistelemaan. 15-vuotiaana voitti maan juniorimestaruuden 500 metrillä. Grishin on olympiavoittaja ja ME-mies 500 ja 1 500 metrin matkoilla.

sestä 0,7 sekuntia — ja sai haltuunsa Kansainvälisen luisteluliiton kunniapalkinnon, timantein koristetun kultaisen alppitähden. Olisi saattanut luulla 0,7 sekunnin etumatkan tässä jo äärimmilleen kiristetyssä aikajaksossa olevan niin huomattavan, että ennätyksen kohtalosta saattoi olla toistaiseksi huoletta: tiedetäänhän kuinka sitkeähenkisiä ovat toiset sekunninkymmenesosat! Mutta Mihailovin ennätys ei jaksanut elää kuin kymmenen päivää. . .

Davosista Neuvostoliiton luistelijat menivät Cortina d'Ampezzoon, missä pidettiin VII talviolympialaiset. 1 500 metrin olympiakullasta lähti ottelemaan 54 valioa eri maista. Ikimuistoisena tammikuun 30. päivänä 1956 romahti 33 eri maiden kansallista ennätystä. Yhdentenätoista parina lähtivät matkalle Neuvostoliiton Grishin ja Ruotsin Ström. Grishin katkaisi maalinauhan kun lähtölaukauksesta oli kulunut 2 minuuttia 8,6 sekuntia. Uusi maailmanennätys!

Tuomarin pistoolin uusi pamahdus tiedoitti, ettei kilpa ollut vielä päättynyt. Radalle pinkaisi Juri Mihailov. Hän kiiti kuin nuoli. Vastasyntynyt Grishinin ennätys oli ilmeisessä vaarassa, mutta loppusuoralla Mihailov hiljensi hivenen vauhtia — ja päätyi täsmälleen samaan aikaan kuin Grishin: 2.08,6. Hyvin harvinainen tapaus luistelun historiassa. Sekä Grishin että Mihailov saivat kultamitalin. Maailmanennätystaulukkoon kirjoitettiin 1 500 metrin kohdalle kahden neuvostourheilijan nimi.

. . .Alkaneella luistelukaudella saadaan jälleen kuulla tuhansia lähtölaukauksia. On odotettavissa monta kovaa koitosta. Onnistuukohan kenenkään alittaa tuota haamuaikaa?

"Huomispäivän rohkeaksi rakennelmaksi".

Neuvostoliiton paviljongissa on esittelytiloja 22 000 neliömetriä. Samassa rakennuksessa on 1 000 paikan elokuvateatteri ja ravintola, johon tulee tarjolle laaja valikoima venäläisen keittiön antimia ja muiden neuvostokansojen kansallisruokia.

Neuvostopaviljongissa esitellään maamme saavutuksia kaikilla taloudellisen elämän samoinkuin tieteen, tekniikan, taiteen ja kirjallisuuden aloilla.

Kansainvälisessä "Tieteen palatsissa" Neuvostoliitto esittäytyy osastoissa "Atomi", "Molekyyli", "Kristalli" ja "Elävä solu". Toisessa kansainvälisessä osastossa "Atomium" esitellään saavutuksiamme atomienergian rauhanomaisen käytön alalta.

Neuvostoliiton kuvataiteilijat lähettävät tuotteitaan kansainväliseen taidenäyttelyyn. Brysselissä tulevat lisäksi konsertoimaan eri liittotasavaltojen esittävät taiteilijat ja yhtyeet.

Kuvassa Neuvostoliiton paviljonkiluonnos.

HOHLOMAN KULTAA

Hohlomalainen puumaalaus on eräs venäläisen kansantaiteen omaperäisiä ilmenemismuotoja. Se sai alkunsa XVII vuosisadalla Volgan takana sijaitsevilla metsäisillä seuduilla. Nimensä tämä maalaustapa on perinyt vanhasta Hohloman kylästä, missä on ikimuistoisista ajoista harjoitettu pienten puuesineiden valmistusta ja maalailua.

Aikojen kuluessa hohlomalaiset ovat kehittäneet tämän käsityöammattinsa hienostuneeksi taidekoristeluksi, jota sävyttää kirkas kulta- ja punaväritys. Heidän valmistamansa lautaset, asetit, kulhot, koristevaasit ym. loistavat auringossa kuin tulenliekki ja kimaltelevat kuin kulta. Tämä teho on tulosta varsin omintakeisesta teknillisestä käsittelystä, jossa ei lainkaan tarvitse käyttää kallista kultausta.

Ammatin salaisuudet siirtyvät Hohlomassa sukupolvesta toiseen. Nykyisistä mestareista vanhimpia ovat Podogovveljekset, joiden suku oli kuulu taidostaan jo Pietari Suuren aikoihin. Paikkakuntansa vanhoja perinteitä jatkavat ansiokkaasti nuoret taiteilijat J. Sennikova, A. Savinova, N. Ivanova, Z. Kieva ym., joiden tuotteet ovat saaneet osakseen yleisen tunnustuksen.

Mitä on tapahtunut? Onko joku jäänyt auton alle? Kuka hän on? Mies vai nainen?

— Kansalaiset, pysykää loitompana! Nainen on elossa!

— Onko hän nuori?

— Oi, sääli tyttöä! . .

TAPAUS KADULLA

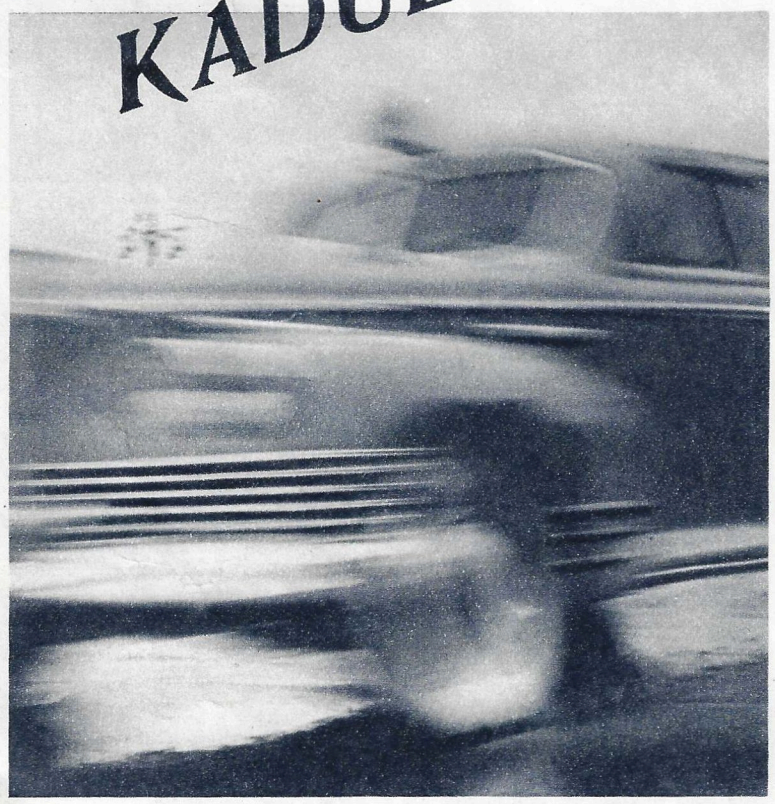

Valok. N. Horunzhi.

Punaisen portin tornitalossa sijaitsevalla keskusasemalla kajahtaa hätäinen puhelinsoitto. Lähin kaupungilla liikkuva ensiapuauto suunnataan täältä onnettomuuspaikalle.

Kirj. **Josef DIK.**

Moskovassa saattaa toisinaan kuulla korvia vihlovan sireenin ulvahduksen. Jalankulkijat enempää kuin autonkuljettajatkaan eivät osaa aavistaa, mistä ensiavun auto suhahtaa esille, — autot painautuvat jalkakäytävien viereen, kadunylittäjät jouduttavat askeleitaan ja miliisi kääntää päälle keltaisen liikennevalon...

Ensiapu tulee! Kaikki tiet auki! Tuossa tuokiossa ajotien keskiviivalle, jopa sen taaksekin syöksähtää ZIL-110, jossa huristaa lääkäri ja kaksi välskäriä valkoisissa kaavuissa ja merikapteenin lakkia muistuttavissa päähineissä...

Suurkaupungin kadulla saattaa päivän mittaan tapahtua kaikenlaista. Kysymyksessä voi olla sellaisia "onnellisia" tapauksia kuin äkkinäinen äidiksitulo, mutta saattaa sattua surullisiakin asioita — auton alle joutumista, rakennustelineiltä sortumista, auringonpistoksia jne... Mutta sattuipa onnettomuus missä tahansa kaupungin keskuksessa tai sen kaukaisella ulkolaidalla, keskipäivällä tai sydänyöllä, tarvitsee vain soittaa tapahtumasta numerolla "03", ja muutaman minuutin kuluttua paikalle saapuu ihmisiä, joiden kutsumuksena on antaa onnettomuuden uhrille nopeasti pätevää apua.

Ensiavun keskusasema lienee operatiivisin kaikista Moskovan laitoksista. Siellä aika mitataan minuuteissa ja sekunneissa. Onhan kysymys ihmisen terveydestä, ehkä elämästäkin!

...Eräänä lauantai-iltana ajoi kaksi autoa yhteen 13 kilometrin päässä Moskovasta, Kievin maantiellä. Ne kiitivät kovaa vauhtia ja yhteenajossa lensivät ylösalaisin. Ensiavun kutsui liikennemiliisi kello 18.30 aikaan. Minuutin päästä lääkärien auto lähti matkalle. Leonid B., jolta kolarissa katkesi vasen lantioluu, tuotiin sairaalaan kello 19.00, ja viiden minuutin kuluttua hän oli jo leikkauspöydällä.

Ensiavulla on oikeus sijoittaa potilaansa mihin sairaalaan tahi klinikkaan hyvänsä. Ja tarvittiinpa uhrin auttamiseen mitä tahansa, se tehdään heti ja maksuttomasti — olipa kysymys vaikeimmastakin leikkauksesta tahi aikamme lääketieteen koko asevaraston liikekannallepanosta. Myös kaikki jälkihoito tapahtuu maksuttomasti.

...Ensiavun keskusasemalla, missä aina päivystää sairaskuljetuksen järjestäjä ja vanhempi lääkäri, on puhelimia melkein kuin pienellä puhelinasemalla. Erääseen merkkilamppuun tulee valo. Päivystävä lääkäri Anna Molodyh ottaa puhelimen:

— Ensiapu. Mitä on tapahtunut? Sydänkohtaus! Kuinka vanha on potilas? Millä kadulla? Talon numero? Lääkäri tulee heti...

Auto ei kuitenkaan lähde keskusasemalta. Päivystäjä katsoo nopeasti kortistosta onnettomuuspaikan sijainnin, määrittelee sen pohjalla tilausnumeron ja valitsee sen vieressään olevasta puhelimesta. Seinälle syttyy Moskovan valokartta ja sille numero "4". Sairas on siis ensiavun neljännen huoltoaseman alueella. Soitto sinne — ja lääkäri kiiruhtaa onnettomuuspaikalle.

Moskovan valokarttaa silmäillessä havaitsee, että kaupunki sijaitsee ensiapuasemien muodostamassa renkaassa. Jokaisella asemalla on oma toimipiirinsä; se jouduttaa avunantoa. Lisäksi päivystyskeskus on radiopuhelinyhteydessä kaupungilla liikkuviin ensiapuautoihin, joten onnettomuuspaikalle voidaan aina lähettää lähin auto.

Ensiapua kutsutaan jos jostakin syystä. Joku on polttanut itsensä kiehuvalla vedellä. Pikkupoika on nielaissut metallipallon. Mummo on taittanut jalkansa. Lapsenhoitaja on sekoittanut lääkepullot ja antanut lapselle ruokalusikallisen valeriaanaa. Piintynyt ravintolakundi on hotaissut väärään kurkkuun paistinpalasen... Toisinaan tulee typeriäkin soittoja. Muuankin mies vaati kerran ensiapua lievittämään tuskaansa — koska vaimo oli jättänyt hänet. Sillä kertaa lääkärit kylläkin rajoittuivat vain neuvoon, että mies ottaisi rauhoituslääkettä.

Ensiavun keskusasemalla on sopuisa ja toimekas työryhmä. Sitä johtaa Venäjän federation ansioitunut lääkäri A. F. Shvedov, joka on uurastanut tällä alalla lähes kolmekymmentä vuotta. Yhtä kauan on laitoksessa työskennellyt desinfektori N. G. Demidova ja vielä pitempi palvelusaika on takanaan ylipäivystäjä R. K. Gruzilla. Heitä on paljon ja kaikki he ovat innostuneet vaikeaan, väsyttävään ja monimutkaiseen työhönsä.

Ensiavun tehtäviin kuuluu myös kulkutautipotilaiden sijoittaminen sairaaloihin, hermosairaiden huoltaminen sekä odottavien äitien toimittaminen synnytyslaitoksiin... Monet moskovalaiset eivät edes aavista, kuinka ensiapu puuttuu heidän jokapäiväiseen elämäänsä sellaisillakin aloilla, jotka tuntuvat olevan hyvin etäällä lääketieteestä. Niinpä ensiapukeskuksen vaatimuksesta kestopäällystettiin Jaroslavlin valtakadun ja Sokolnikin välinen tie, mikä seikka helpotti onnettomuusuhrien kuljetusta; johdinautoista poistettiin takapuskurit, joiden päällä "ajeleminen" oli pikkupoikien mielihommaa; lipeäkivipurkkeihin painettiin entistä silmäänpistävämmin "Myrkkyä". Nämä ja monet muut ehdotukset saavat kiittää syntymästään ennenkaikkea ensiapulaitoksen lääkäreitä.

...Joka kerta, kun näen ensiapuauton porhaltavan ohitse, luotan siihen, että hätään joutunut ihminen saa terveytensä takaisin ja palaa täysipainoiseen elämään.

Ihmishengen pelastamiseksi tehdään kaikki mahdollinen.

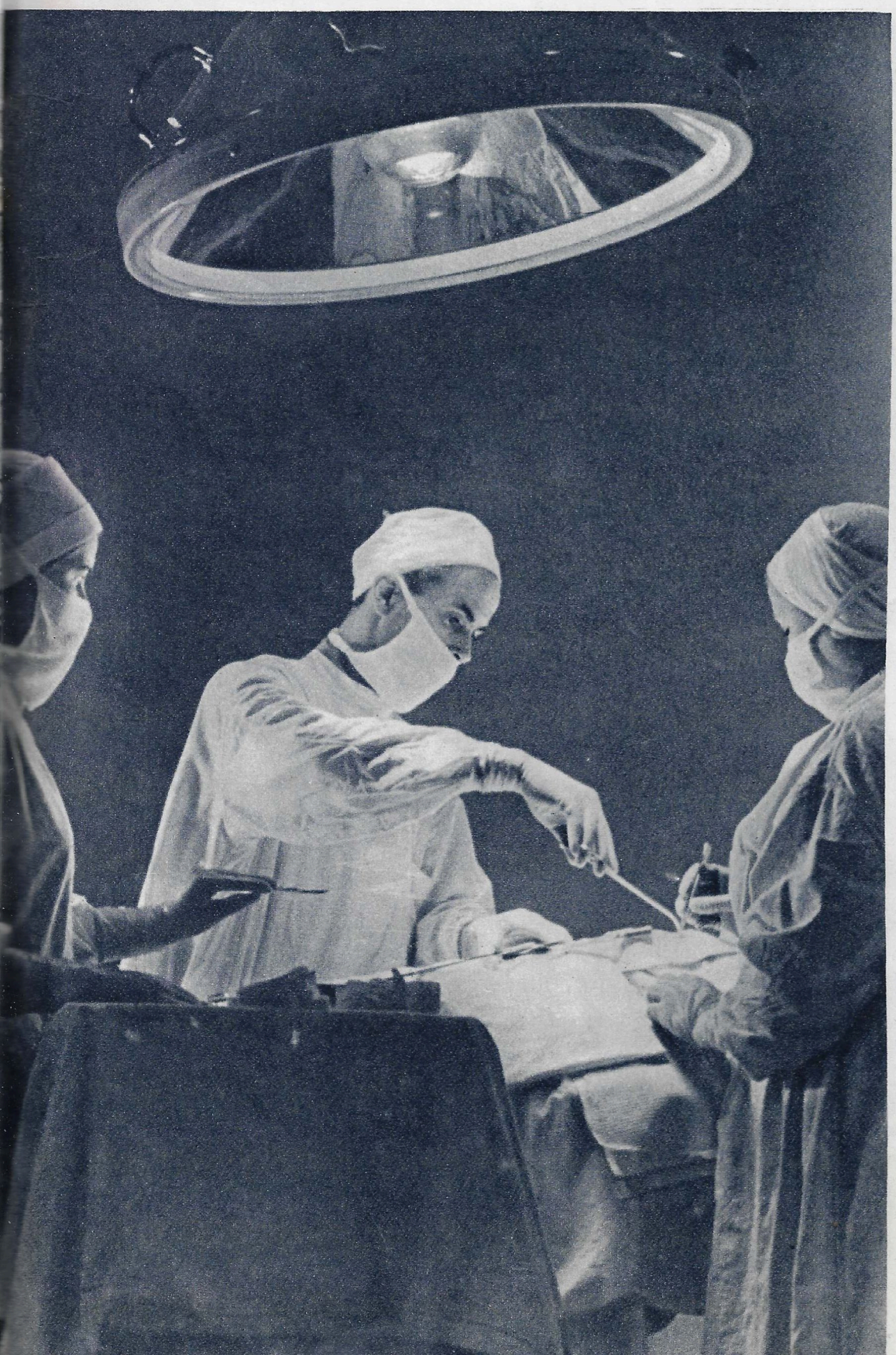

Jälleen yhdessä. Mutta olisi voinut käydä toisinkin...

Barentsin meri.

Valok. harrastelija I. Gromov.

MERESTÄ

Merestä — muuttuvasta ja monikasvoisesta, ajoin hiljaisesta ja ystävällisestä, ajoin kavalasta ja uhkaavasta — on kirjoitettu paljon ja runollisesti. Otamme summassa muutamia venäläisten kirjailijain teoksia ja lehteilemme niitä.

Maksim Gorki. Hänen tunnettu kertomuksensa "Malva". Se alkaa kuin laulu.

"Meri nauroi.

Se läikähteli leppoisan tuulen hyväilevästä henkäilystä ja vienosti väreillen kuvasteli sokaisevan kirkasta aurinkoa, hymyili siniselle taivaalle tuhansin hopeisin hymyin. Meren ja taivaan välillä, rannattomassa avaruudessa karkeloi iloinen laineiden läike, niiden lipuessa toinen toisensa perään loivalle hiekkasärkälle. Laineiden loiske ja veden tuhatkertaisena toistama auringonloiste sulautuivat sopusointuiseksi lakkaamattomaksi liikkeeksi, joka uhkui elämisen iloa. Aurinko oli onnellinen loistamisesta ja meri sen riemuitsevan valon kuvastamisesta.

Tuuli hyväili hellästi meren atlasrintaa, aurinko lämmitti kuumilla säteillään ja meri huokaili uneliaasti näiden hellyydenosoitusten lempeästä vaikutuksesta, täyttäen kuuman ilman haihdunnan suolaisella aromilla. Vihertävät laineet vyöryilivät keltaiselle hiekalle heitellen sille valkoista vaahtoa, joka hiljaa kahisten suli kuumaan hiekkaan ja kostutti sitä. . ."

Novikov-Priboi. "Meri kutsuu". Kertomuksia. Tämä kirjailija maalaa toisenlaisia kuvia:

"Kolkon pohjoisen yön hyisestä helmasta karanneet tuulispäät riehuvat raivoisasti, viillettävät vimmatusti merenpintaa ja nostattavat uhkaavasti aallokoita, milloin epätoivoisesti ulvoen tai demonisesti nauraen, milloin taas alakuloisesti valittaen taikka hurjasti viheltäen. Suuttunut meri mylvii, sihisee ja ärjyy; vesivuoret nousevat, paisuvat, vyöryvät, syöksyvät allaan ammottaviin syvyyksiin ja ryskyen rynnistävät kohti laivaa, joka natisee niiden paineesta. . ."

"Lakkapäät nostelivat harjaansa ikäänkuin näkymättömät kädet olisivat ravistelleet ja pudistelleet valkoisia liinamattoja. Kaikki olevainen yllä ja alla liikehti raivoisasti yön sankassa pimeydessä. Koko ympäristö kiiruhti jonnekin hillittömästi huutaen ja villisti hoilaten. . ."

Jokainen myrsky päättyy joskus, jokainen yö valkenee aamuksi. Tuollaista tyyntä aamua kuvaa Serafimovitsh kertomuksessaan "Rannalla":

"Meri lepäsi rauhallisena, melkein värähtämättä levittäytyen harmaaseen aamusumuun, joka velttona auerharsona riippui vielä näköpiirissä, ja aurinko, kohottaen sitä ylhäältä, valaisi meren kirkkaat kasvot.

Ja vaikka meri oli vain pelkkää levollisena loistavaa vesilakeutta tuntui kuin kaikkialla olisi ailahdellut hillittömän iloinen nuoruus, kuin äänetön riemuisa laulu olisi kantautunut rannattomana siintävälle taivaalle, auringolle ja aamulle. . ."

Balcescun bulevardi on Romanian kansantasavallan pääkaupungin — Bukarestin — kauniimpia katuja.

KYMMENEN VUOTTA ROMANIAN TASAVALLAN PERUSTAMISESTA

Joulukuun 30. on Romanian kansantasavallan perustamisen päivä. Kymmenen vuotta sitten Romanian työläiset ja talonpojat ottivat vallan käsiinsä ja suuntasivat nuoren tasavallan sosialistisen kehityksen tielle.

Entisestä takapajuisesta Romaniasta on tullut kukoistavan teollisuuden ja maatalouden maa, joka muodostaa rauhan ja demokratian tärkeän etulinnakkeen Balkanilla ja Tonavan laaksossa. Suunnitelmatalous on auttanut Romanian kansaa kohottamaan jyrkästi teollisuuden ja maatalouden tuotantoa sekä väestön aineellista asemaa ja kulttuuritasoa. Maassa, jonka väestöstä yli kolmannes oli lukutaidotonta, on saatettu voimaan yleinen maksuton alkeisopetus ja ollaan siirtymässä seitsenvuotiseen oppivelvollisuuteen. On perustettu paljon korkeakouluja ja erikoisalojen oppilaitoksia.

Neuvostoihmiset onnittelevat kaikesta sydämestään Romanian kansaa ja toivottavat sille uusia suuria voittoja sosialistisessa rakennustyössä.

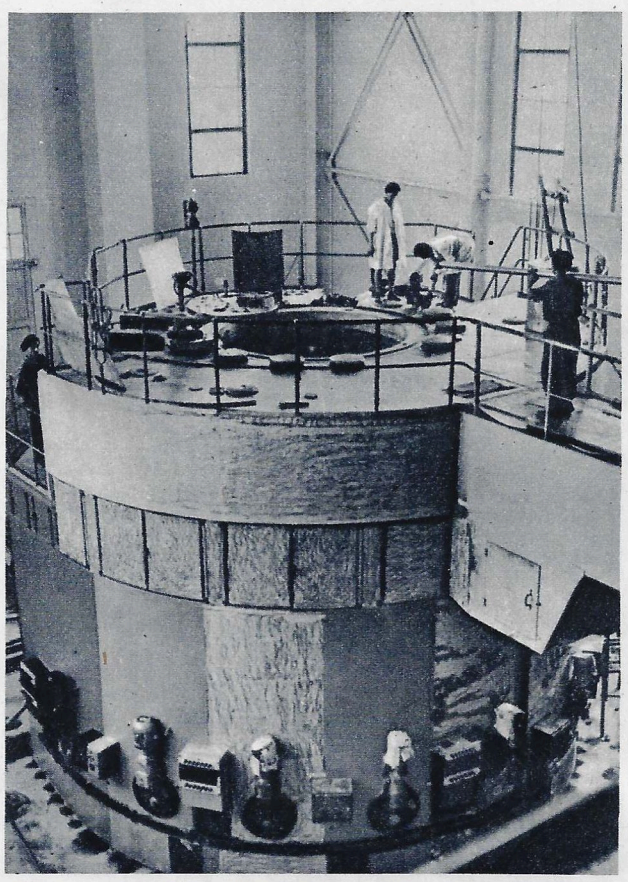

Romanian kansantasavallassa hiljattain valmistunut 2000 kilowatin atomimiilu.

Haastatteluja

KAIKKEA HYVÄÄ NEUVOSTOKANSALLE

Neuvostoliiton rakenteessa nykyisin tapahtuvista muutoksista ja viime ajan teknillisistä saavutuksista voi havaita, että neuvostovallankumouksen dynamismi ei ole vähimmässäkään määrin menettänyt voimaansa. Tämä on sangen tärkeä seikka, kun silmäilemme sitä vallankumousta välittömästi seuranneen kansalaissodan ja niiden suunnattomien uhrien ja menetysten taustalla, joita neuvostokansa sai kestää toisessa maailmansodassa.

Lähetän parhaimmat toivomukseni Neuvostoliiton kansoille uskossa, että rauhan säilyessä tämä edistys voi jatkua.

Vilpittömästi teidän
Aneurin BEVAN.

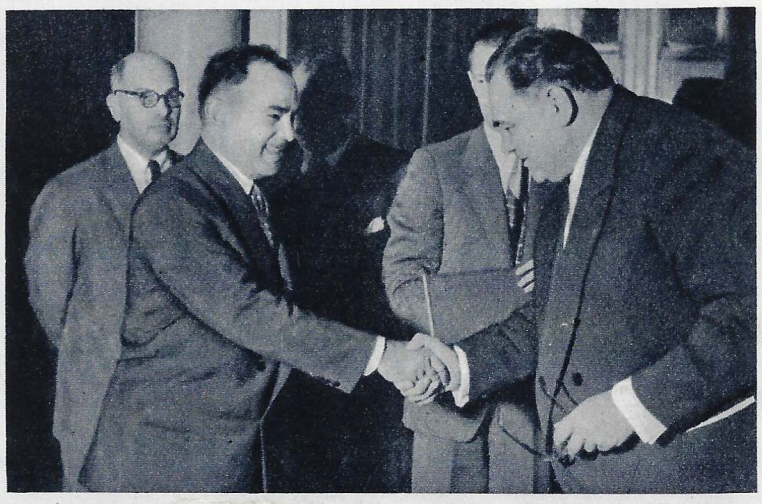

Kairossa on allekirjoitettu sopimus Neuvostoliiton ja Egyptin yhteistyöstä kulttuurin alalla. Sopimus edellyttää kulttuurivaihdon jatkuvaa laajentamista mainittujen maiden kesken. Kuvassa Neuvostoliiton valtuuskunnan johtaja varakulttuuriministeri S. Kaftanov ja Egyptin valtiovarainministeri Ali Sabri sopimuksen allekirjoittamisen jälkeen. **Valok. P. Jegorov.**

''Neuvostoliiton hallitus antaa suuren arvon Teidän patrioottiselle toiminnallenne ja ansioillenne taistelussa maailmanrauhan puolesta'', sanotaan Neuvostoliiton ministerineuvoston puheenjohtajan N. A. Bulganinin onnittelussa Moskovan ja koko Venäjän patriarkalle Aleksille hänen 80-vuotispäivänään. Kuva vastaanottotilaisuudesta, jonka Neuvostoliiton ministerineuvoston kirkollisasiain neuvoston puheenjohtaja järjesti patriarkan 80-vuotispäivän kunniaksi. **Valok. G. Dubinski.**

Lentokoneiden ylikonstruktöörin, akateemikko A. N. Tupolevin johdolla suunniteltu ja rakennettu uusi turbopotkurilentokone TU-114. Tämä pikakone on tarkoitettu kaukolinjoja varten. Siinä on 220 matkustajapaikkaa. Yksityiskohtaisemmin kerromme tästä ilmajättiläisestä lehtemme seuraavassa numerossa. Kuvassa TU-114. **Valok. J. Korolev.**

TOINEN TEKOKUU

Tutkimuskojeiston suojuksia keinokuussa.

Kaavioesitys tieteellisten kojeiden sijainnista toisessa keinokuussa: 1. Kuori, joka irtautui satelliitin saavuttua kiertoradalle. 2. Auringon ultravioletti- ja röntgensäteilyn tutkimuskoje. 3. Pallo, jonka sisällä sijaitsevat radiolähettimet. 4. Laitteiden kiinnityskehikko. 5. Hytti koe-eläintä varten.

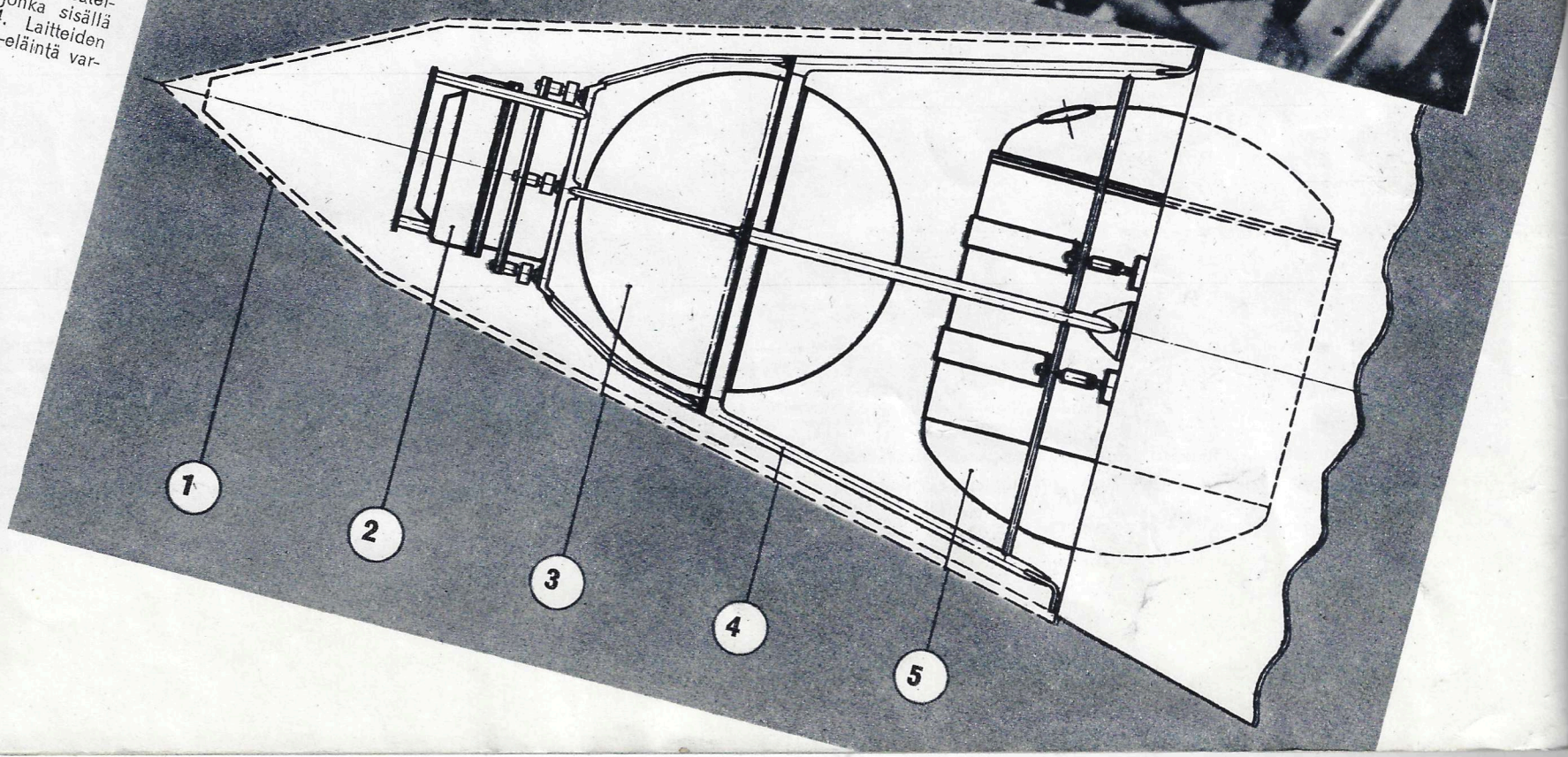

Sputnik-postimerkki.

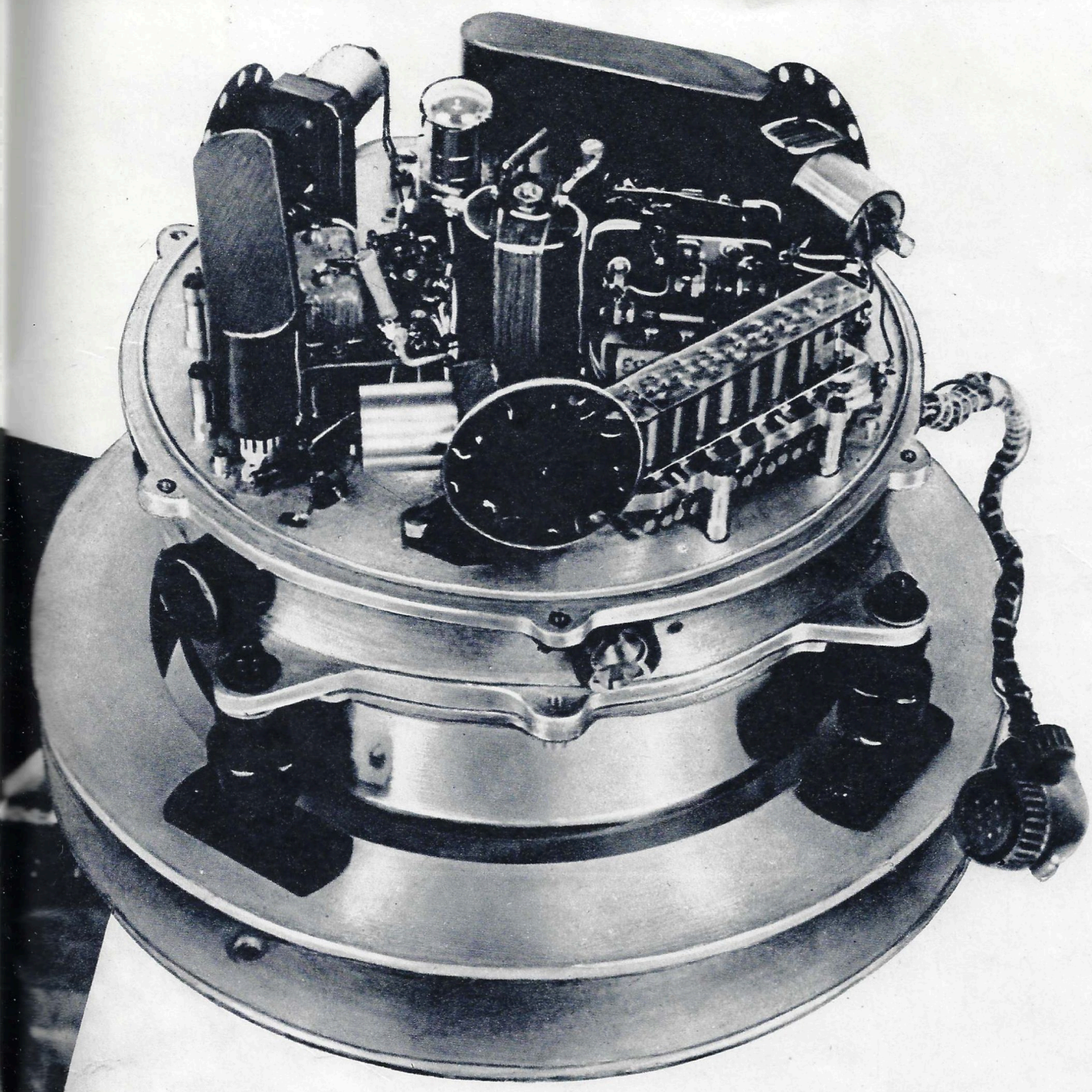

Auringonsäteilyn tutkimuskojeisto.

Ensimmäisten viidenkymmenen päivän aikana Sputnik I oli kiertänyt radallaan 750 kertaa maapallon ympäri tehden yli 31 000 000 km matkan. Kuukautta nuorempi Sputnik II oli kiertänyt 20 päivässä Maan ympäri 283 kertaa ja kulkenut noin 13 000 000 km. Jos keinokuut "liikennöisivät" todellisen Kuun ja Maan väliä, niin ne olisivat tänä aikana jo ehtineet tehdä tuon matkan 81 ja 34 kertaa.

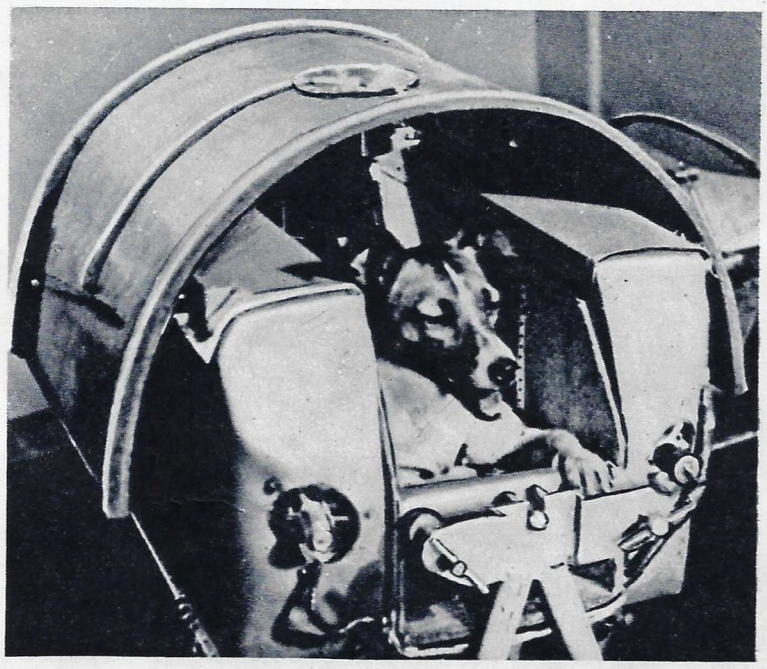

Laika ilmatiiviissä hytissään ennen keinokuuhun asettamista.

Alla kosmisten säteiden tutkimuskojeistoa.

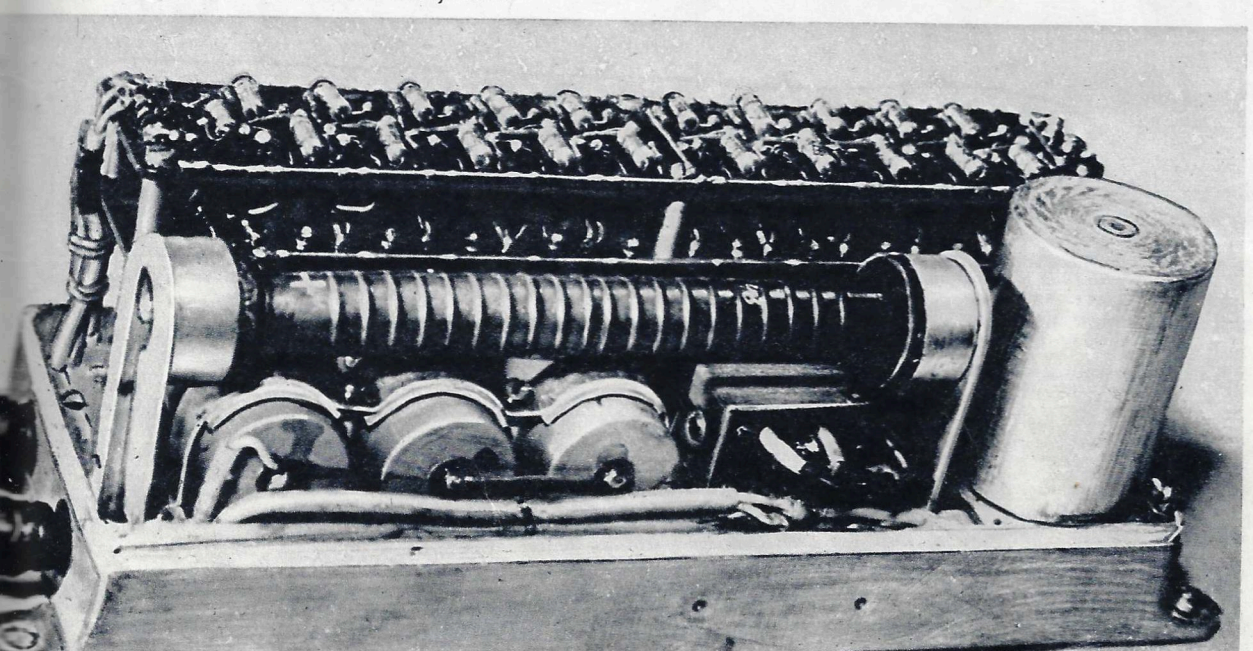

MIELIKUVITUS, KIRJA JA ELÄMÄ

VI. NEMTSOV, kirjailija.

Kolme vuotta sitten ryhdyin kirjoittamaan tieteellisfantastista romaania ensimmäisistä avaruuslennoista. Tämä aihe oli askarruttanut ajatuksiani pitkän ajan. Kävin asiaan käsiksi sangen varovasti pitäen silmämääränä, että kirjasta tulisi mahdollisimman totuudenmukainen ja että lukija uskoisi haaveen reaalisuuteen. En halunnut perinteelliseen tapaan muuttaa romantiikkaa saduksi vaan hillitsin mielikuvitustani ja koetin pysytellä tosiasioissa, joista kerrottiin lehdistössä. Erikoisesti minua kiinnostivat huomattujen tiedemiesten sekä avaruuspurjehduksen tutkijoiden ja selittäjäin ennustukset.

Entisenä insinöörinä, jopa vähäisenä keksijänäkin minun oli helppo saada kokoon tarpeellinen aineisto. Amerikkalaisissa aikakauslehdissä, sellaisissakin, jotka ovat kaikkea muuta kuin alttiita fantasoimaan, oli monenlaisia keinokuun luonnoksia. Alussa ne näyttivät jättimäisiltä kestikievareilta maailmanavaruudessa, sitten niiden mittasuhteet alkoivat vähitellen supistua, ja vihdoin näin "Avangardin" kuvan. Siitä kirjoitettiin sellaisessa sävyssä kuin se olisi maan kamaralla viimeistä päivää taikka ainakin viimeistä viikkoa — valmiina tuossa tuokiossa lähtemään maailmankaikkeuteen.

Myönnän rehellisesti, että en oikein uskonut tällaiseen mahdollisuuteen — keinokuu on helpompi tehdä kuin nostaa radalleen. Vakavien tiedemiesten ennustukset ja arvelut olivat hyvin varovaisia. Ensimmäisen keinokuun lähetysajaksi tiedemiehet ajattelivat vuotta 1965. Eräät olivat tosin taipuvaisia lyhentämään tätä määräaikaa, mutta epäilivät voidaanko keinokuu lähettää riittävän korkealle. Piirreltiin monenlaisia hirviöitä, samovaarin ja tislausastian tapaisia monisärmäisiä robotteja. Kaikkia näitä sanottiin satelliitti-luonnoksiksi, mutta mielestäni ne olivat pelkkää mielikuvitusta, joka oli ristiriidassa terveen teknillisen ajatuksen kanssa.

Siksi kirjoitin romaaniani kaikessa rauhassa, kiirehtimättä, täydessä uskossa siihen, että minulla on aikaa vielä viisi—kuusi vuotta, joiden kuluessa kirjani ehtii ilmestyä ja tulla loppuunmyydyksikin.

Mutta minä erehdyin.

Lokakuun 4 pnä 1957 puolivalmis romaanini lojui pöydällä, mutta valmis keinokuu kiersi jo radallaan. Iloitsin tieteen saavutuksesta, ivailin itseäni ja lääkitsin itserakkauttani lohdutuksella, että minun keinokuullani avaruusmatkalle lähtee ihmisiä, kun juuri sattuneessa tapauksessa oli puhe vain pienestä 80 kilon painoisesta pallosta. Marraskuun 3 pnä ammuttiin avaruuteen toinen keinokuu, jonka mukaan lähti elävä matkustaja. Oli luovuttava toiveajattelusta ja myönnettävä, että siihen mennessä kun romaanini valmistuu, avaruuslennolle lähtee mahdollisesti myös ihminen. Se aika on nyt kohta käden ulottuvilla. Kirjailijan mielikuvituksen on lennettävä vielä kauemmaksi.

Katselen nyt toisen tekokuun kuvia insinöörin, enkä haaveilijan silmin — ja näen lujan, mahdollisesti hitsatun rakennelman. Hitsaamalla tehdään siltoja ja runkorakennelmia. Sillanpää tulevaisuuteen on jo toimitettu... Pienen tekokuun rakenne on yksinkertainen ja luja. Olen näkevinäni siinä vasaran jälkiä ja työläiskäsien jättämiä rasvatahroja. Ja ne kaunistavat keinokuuta enemmän kuin mitkään firmamainokset tahi kirjava maaliasu, intiaanipäähinettä muistuttava. Sputnikin sisällä on tarkkoja kojeita, jotka voivat punnita painottomia säteitä ja kertoa siitä Maahan ihmisille.

Ihmeellinen tunnelma! Olen juuri kirjoittanut haaveesta — ja toiset ihmiset ovat tehneet sen piirustukset, sulattaneet metallin sen aineellistamiseksi ja monet onnelliset ovat koskettaneet sitä omin käsin.

Jokin aika sitten eräs ulkomaalainen lehtimies valitteli minulle, ettei sellaisesta suuresta tapahtumasta kuin keinokuun lähettämisestä avaruuteen ilmoitettu ennakolta. Millä se on selitettävissä? Luullakseni se selittyy neuvostokansan luonteella: olemme vaatimattomia emmekä halua ennenaikaista kohua ja kirkuvaa mainostusta. Olihan tämä laatuaan ensimmäinen koe tieteen historiassa, eivätkä kokeet ole teatteriesityksiä tahi markkinauutuuksia, joille on alusta pitäen luotava hyvä menekki.

Toisen keinokuun mukana lähti kosmokseen ihmiskunnan urotekoon valtuuttama koira, Laika. Me kaikki pidimme siitä ja ystäväpiirissä kohottelimme maljoja sen matkaonneksi — ja toivoimme ihmettä, että se palaisi Maahan terveenä ja vahingoittumattomana. Mutta tekopyhät pikkusielut ja piintyneet poroporvarit puhkesivat päivittelemään: "Se on julmaa!" Voi teitä poloisia ahdassieluja, jotka ette osaa ajatella ainoatakaan asiaa loppuun asti!.. Tekisi mieli kysyä teiltä: miksi te neuvostotiedemiesten syyttelijät ette rientäneet pelastamaan Bikinin vuohia, joilla amerikkalaiset kokeilivat atomi- ja vetypommien vaikutustehoa? Miksi ette osoittaneet ihmisrakkauttanne ja esittäneet protestejanne raakuutta ja julmuutta vastaan, kun korealaisia kyliä ja kaupunkeja poltettiin napalmilla? Entä Port Saidin, Omanin, Jemenin ja Algerian rauniot?

Ajan pitkään pystytetään muistopatsas ihmiselle, joka tekee ensimmäisen matkan avaruuteen. Hänen jalkojensa juurella tulee olemaan Laika, ihmisen ystävä ja apulainen. Ja siinä on paljon enemmän todellista humaanisuutta kuin siinä primitiivisessä "eläinrakkaudessa", jonka saarnaajat eivät huomaa eräiden piirien käyttävän heidän sentimentaalisia protestejaan kylmän sodan tarkoituksiin.

Taivaalla välkkyvät pienet, ihmisen rakentamat planeetat. Voidaan olla varmoja, että niitä ilmestyy kohta lisää. Tunnen oikeutettua iloa ja ylpeyttä siitä, että ensimmäiset maailmankaikkeuden tiedustelijat on luotu minun neuvostomaassani, että ne on tehty toverieni — neuvostoliittolaisten tiedemiesten, insinöörien ja työläisten käsin. Mutta lentäköötmuutkin, nouskoon tekokuita molemmilta pallonpuoliskoilta, mistä maasta tahansa — ihmisjärjen voiton ja ihmiskunnan rauhan ja onnen nimessä!

Teheranin MM-kisoista palanneet neuvostoliittolaiset painonnostajat A. Vorobjov, A. Medvedjev, F. Bogdanovski, T. Lomakin, V. Stogov ja valmentaja A. Bozhko laskeutumassa Moskovan lentokentälle.

Valok. V. Ruikovitsh ja M. Botashev.

SUURI VOITTO

Painonnoston maailmanmestari **Aleksei MEDVEDJEV** kertoo.

Urheilu-urani aikana olen osallistunut moniin suuriin kilpailuihin tahi ollut niitä seuraamassa. Mutta mitkään niistä eivät ole vetäneet vertoja viimeisille painonnoston MM-kisoille, jotka pidettiin Teheranissa.

Mitkään edelliset maailmanmestaruuskilpailut enempää kuin olympialaisetkaan eivät ole antaneet niin runsaasti uusia loistoennätyksiä. Teheranin MM-kilpailuissa niitä saavutettiin seitsemän ja ne kaikki kuuluvat neljälle neuvostourheilijalle: Vladimir Stogoville, Jevgeni Minajeville, Trofim Lomakinille ja Arkadi Vorobjoville. Mestaruuskilpailujen jälkeen alkoivat ennätyskokeet, joissa neuvostoliittolainen painonnostaja Rafael Tshimishkjan löi vielä kaksi maailmanennätystä. Neuvostoatleetit saavuttivat sitäpaitsi erään erikoisennätyksen, jota ei kylläkään kirjoiteta saavutustaulukkoon: kuusi kultamitalia seitsemästä! Neuvostoliiton maajoukkue sai 33 pistettä ja toiselle sijalle päässeet amerikkalaiset 9 pistettä. Tätä nykyä neuvostoliittolaiset painonnostajat voivat asettaa tasavoimaisen edustuksen kaikissa seitsemässä sarjassa.

Kilpailuissa todettiin neuvostoliittolaisten voimailijoiden kehittyneen viime vuosina ihmeteltävästi. Minä olen edistynyt muiden mukana. Ensi kerran osallistuin menestyksellä raskaassa sarjassa vuonna 1948. Kolmen lajin yhteistulos oli 362,5 kiloa. Sitä pidettiin tuolloin hyvänä saavutuksena ja se vastasi urheilumestarin normia. Nyt Teheranissa höyhensarjan Minajev nosti myös 362,5 kiloa, vaikka Minajevin paino on vain 60 kiloa. Viime vuonna olympialaisvoittaja amerikkalainen J. Berger nosti 352,5 kiloa. Teheranissa hän pääsi miltei samanlaiseen tulokseen, mutta ylti vain pronssille. Bergerista menivät edelle J. Minajev ja italialainen S. Mannironi. Minun onnistui nostaa kolmessa lajissa 500 kiloa ja päästä ensimmäiselle sijalle. Ennen Teheranin mestaruuskilpailuja olin varamiehenä Neuvostoliiton maajoukkueessa. Wienin MM-kilpailuissa 1954 sekä Melbournen olympialaisissa viime vuonna olin vain katselijana. Mutta kaikki nämä vuodet olen kerännyt voimia päästäkseni varsinaiseen edustusjoukkueeseen. Harjoitukset tuottivatkin tuloksia, ja Teheranissa kuuluinkin jo joukkueen perusryhmään.

Lopuksi haluaisin mainita teheranilaisten suuresta vieraanvaraisuudesta. Jonkun meistä tarvitsi vain pysähtyä Iranin pääkaupungin kadulle, kun hän joutui ystävällisten ihmisten piiritykseen. Kilpailusalissa he taputtivat niin kiihkeästi ja innokkaasti neuvostourheilijoille, että toisinaan tuntui kuin olisimme esiintyneet kotimaassamme.

Kultatanko tai kuusi seitsemästä.
Piirtänyt G. Valk.

Urheilu

MONIPUOLISUUSMIEHIÄ

Nykyaikainen viisiottelu sisältää sellaiset toisistaan eroavat urheilulajit kuin ratsastus, miekkailu, ammunta, uinti ja murtomaajuoksu. Viisiottelun osanottajia ei suotta sanota monipuolisuusmiehiksi.

Neuvostoliitossa nykyaikaista viisiottelua alettiin vakavammin harrastaa vasta kuusi vuotta sitten. Ensimmäisen ''tulikasteen'' urheilijamme saivat 1952 Helsingin olympialaisissa, missä he kestivät ankaran koetuksen. Igor Novikov pääsi neljännelle sijalle ja joukkue kokonaisuudessaan viidennelle ohittaen 10 maan joukkueet. Uuden lajin saama suosio on siitä lähtien vuosi vuodelta kasvanut.

Vuonna 1955 Neuvostoliiton joukkue saavutti ensimmäisen suuren voiton Sveitsissä pidetyissä MM-kisoissa. Silloin Konstantin Salnikov voitti mieskohtaisen mestaruuden ja Neuvostoliiton joukkue kokonaisuudessaan sijoittautui toiseksi.

Tämä voitto antoi viisiottelijoillemme uutta pontta. Lajin harrastajien lukumäärä lisääntyi vuodessa yli puolella. XVI olympiakisoissa Neuvostoliiton 5-ottelujoukkue, johon kuuluivat Igor Novikov, Ivan Derjugin ja Aleksander Tarasov, voitti ensimmäisen paikan. Tänä vuonna Neuvostoliiton joukkue on saavuttanut vielä suuremman voiton. Nykyisen viisiottelun kotimaassa, Ruotsissa, pidetyissä seitsemänsissä MM-kilpailuissa Igor Novikov, Aleksander Tarasov ja Nikolai Tatarinov voittivat sekä joukkuemestaruuden että mieskohtaiset mitalisijat: Novikov kullan, Tarasov hopean ja Tatarinov pronssin.

Uusi maailmanmestari I. Novikov osoitti erinomaista kuntoa. Hän tuli ykköseksi miekkailussa, ammunnassa ja uinnissa ja sai 4769 pistettä jättäen toiseksi tullutta Tarasovia 324 pisteellä.

Ruotsalainen ''Svenska dagbladet'' kirjoitti Neuvostoliiton joukkueen nopeasta edistymisestä leikkisästi: ''Neuvostoliittolaiset viisiottelijat ryntäsivät voittoon kuin sputnik.''

A. SOKOLOV,
SNTL:n ansioitunut valmentaja.

Nykyaikaisen viisiottelun maailmanmestari Igor Novikov kuvattuna kaikissa lajeissa.

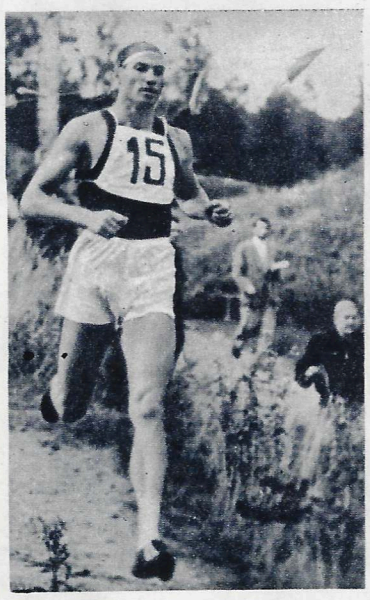

Päätoimittaja N. M. GRIBATSHEV.

Jäljentäminen viittaamatta ''Neuvostoliitto''-lehteen kielletty.

Toimituksen osoite: Moskova, K—9, Moskvininkatu 8.

J. V. Stalinille nimetty Leninin kunniamerkillä palkittu ''Pravdan'' kirjapaino. Moskova, Pravdankatu 24.

— Symbolisoikoot nämä kaksi rinnatusten heloittavaa kukkaa Intian ja Neuvostoliiton kansojen ystävyyttä! sanoi Moskovassa vieraillut intialainen lukijamme R. K. Hupta lahjoittaessaan ottamansa kuvan toimituksellemme.

TAKASIVULLA: Helikopteri MI-6, josta kerrotaan sivuilla 16—17.

Valok. J. Korolev.

NEUVOSTOLIITTO

N:o 12

1957